

Sygn. akt: II AKa 68/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Piotr Mirek (spr.)
Sędziowie	SSA Robert Kirejew SSO del. Andrzej Ziębiński
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. del. Pawła Zuberta

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2015 r. sprawy

1. **S.B.** s. F. i F., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk, art. 54 § 1 kks oraz art. 73a § 1 kks przy zast. art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks i inne

2. **M. O.** s. A. i M., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i inne

3. **R. D.** s. B. i W., ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i inne

4. **R. F.s. J. i A.**, ur. (...) w D.

oskarżonego z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i inne

5. **K. K.** s. B. i A., ur. (...) w D.

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk, art. 273 kk przy zast. art. 12 kk i inne

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonego S.B.

i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 24 listopada 2014 roku

sygn. akt V K 253/11

a nadto na podstawie art. 435 kpk w stosunku do oskarżonych:

P. M. s. J. i J., ur. (...) w M.

Z. B. (1) s. J. i W., ur. (...) w Ż.

I. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych:

- S.B. w pkt 1, 2 i 3
- P. M. w pkt 6,7 i 8
- M. O. w pkt 11 i 12
- Z. B. (1) w całości
- R. D. w pkt 21 i 22
- R.F. i K. K. w całości

i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania,

II. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych:

- S.B. w ten sposób, że uchyla orzeczenia zawarte w pkt 5 oraz 31 i na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza mu na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 4 skarżonego wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 marca 2010 r. do dnia 19 listopada 2011 r.,
- P. M. w ten sposób, że uchyla orzeczenia zawarte w pkt 10 oraz 31 i na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza mu na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 9 skarżonego wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 30 kwietnia 2010 r.,
- M. O. w ten sposób, że uchyla orzeczenia zawarte w pkt 14,15, oraz 31 i na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 13 - podlegającej wykonaniu na okres próby 5 (pięciu) lat oraz na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza mu na poczet grzywny orzeczonej w pkt 13 skarżonego wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 marca 2011 r. do dnia 25 marca 2011 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny,
- R. D. w ten sposób, że uchyla orzeczenia zawarte w pkt 24 i 31, a także łagodzi wymierzoną mu w pkt 23 karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i na mocy art. 69§1 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza jej wykonanie na okres próby 5 (pięciu) lat;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. w zakresie w którym utrzymano wyrok w mocy, zwalnia oskarżonych S. B. M. O. i R. D. z ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 68/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 24 listopada 2014 r., V K 253/11 uznał oskarżonego S. B. za winnego czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od kwietnia 2009 roku do 27 marca 2010 roku w D. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie,

mającej na celu popełnienie przestępstwa, w porozumieniu z P. M., M.M. oraz innymi nieustalonymi osobami, będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w D. oraz faktycznie kierując firmą (...) z siedzibą w D., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjął środki płatnicze w łącznej wysokości co najmniej 18.128.808 zł pochodzące z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi, uchylaniem się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, doprowadzeniem Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku, co mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, w ten sposób, że środki płatnicze w wysokości 49.700.119,20 zł, przyjął na rachunki należące do firmy (...) i osobiste - w formie przelewów w wysokości 42.718.549,20 zł oraz wpłat gotówkowych w wysokości 6.981.570,00 zł, które to środki pieniężne w kwocie 45.577.171,61 zł:

- wypłacił w formie gotówkowej w okresie od 1 kwietnia 2009 roku do 29 grudnia 2009 roku z rachunków bankowych firmy (...) w łącznej kwocie 2.770.000,00 zł,
- przelał w okresie od 21 kwietnia 2009 roku do 7 października 2009 roku z rachunków bankowych firmy (...) oraz firmy (...) na rachunki (...) – sp. z o.o. w łącznej kwocie 23.235.451,63 zł, z czego kwotę 14.350.172,02 zł jako zapłatę za poświadczające nieprawdę faktury dotyczące rzekomego zakupu benzyny i oleju napędowego o łącznej wartości brutto 14 350 172, 02 zł od (...),
- przelał w okresie od 13 października 2009 roku 6 stycznia 2010 roku z rachunków bankowych firmy (...) oraz firmy (...) na rachunek (...) – sp. z o.o. w łącznej kwocie 6 297 194,91 zł, jako zapłatę za poświadczające nieprawdę faktury dotyczące rzekomego zakupu oleju napędowego o łącznej wartości brutto 6 389 094,92 zł od (...),
- przelał w okresie od 29 października 2009 roku 19 marca 2010 roku z rachunków bankowych firmy (...) oraz firmy (...) na rachunek (...) – sp. z o.o. w łącznej kwocie 12.601.085,07 zł, jako zapłatę za poświadczające nieprawdę faktury dotyczące rzekomego zakupu benzyny i oleju napędowego o łącznej wartości brutto 12 601 818,11 zł od (...) seel”,
- przelał w okresie od 11 marca 2010 roku 17 marca 2010 roku z rachunku bankowego firmy (...) na rachunek (...) – sp. z o.o. w łącznej kwocie 673.440,00 zł, jako zapłatę za poświadczające nieprawdę faktury dotyczące rzekomego zakupu benzyny i oleju napędowego o łącznej wartości brutto 673 440 zł od (...)

i za to na mocy art.299 § 5 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego S.B. za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2009 roku do 27 marca 2010 roku w D. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa, będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w D. oraz faktycznie kierując firmą (...) z siedzibą w D., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, zakupił łącznie 9 949 950 litrów wyrobu akcyzowego w postaci oleju przeznaczonego do celów opałowych barwionego na czerwono, którego przeznaczenie następnie zmienił, sprzedając olej opałowy jako olej napędowy, stając się podatnikiem podatku akcyzowego, uchylił się od opodatkowania i nie ujawnił właściwemu organowi podatkowemu podstawy i przedmiotu opodatkowania przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego dużej wartości, a to w kwocie 18.128.808 zł, powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej w tej kwocie, i tak:

- od (...) zakupił łącznie 4 024 815 litrów oleju opałowego, którego przeznaczenie zmienił, sprzedając jako olej napędowy,
- od (...) zakupił łącznie 1 899 875 litrów oleju opałowego, którego przeznaczenie zmienił, sprzedając jako olej napędowy,
- od (...) zakupił łącznie 3 425 260 litrów oleju opałowego, którego przeznaczenie zmienił, sprzedając jako olej napędowy,

- od(...) zakupił łącznie 600 000 litrów oleju opałowego, którego przeznaczenie zmienił, sprzedając jako olej napędowy,

i przyjmując, że miało miejsce uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości, a oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, to jest czynu z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 73 a § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 250 złotych.

Uznał oskarżonego S. B. za winnego popełnienia jednego czynu w rozumieniu art. 8 § 1 k.k.s., polegającego na tym, że:

a. w okresie od 3 kwietnia 2009 roku do 22 marca 2010 roku w D. i innych miejscowościach na terenie kraju, będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w D. oraz będąc pełnomocnikiem i faktycznie kierując firmą (...) w z siedzibą w D., działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienia przestępstwa, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, użył – przyjmując do swojej dokumentacji handlowej, księgując i wykorzystując w sporządzonych deklaracjach podatkowych poświadczające nieprawdę co do mających znaczenie prawne okoliczności dokumenty w postaci faktur VAT, wystawione przez:

a. M. M. – prezesa zarządu firmy Agencja (...) – sp. z o.o. z siedzibą w K. do okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 12.868.320,25 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 1.481.851,77 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

b. M. O. – prezesa zarządu firmy (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B., co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 3.291.259,88 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 204.228,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

c. K. M. – prezesa zarządu firmy (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B. co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.893.607,04 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) H.U (...) z/s w D. na łączną kwotę 503.982,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

d. Z. B. (1) – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.334.174,80 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego oraz podrobione dokumenty w postaci faktur VAT wystawione przez nieustaloną osobę w imieniu I. S. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 7.138.456,80 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, oraz podrobione dokumenty w postaci faktur VAT wystawione przez nieustaloną osobę w imieniu I. S. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 5.463.361,30 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, a następnie po dokonaniu jego sprzedaży, kierując działaniami, jednocześnie polecał pracownikowi A. K. i pracownikowi Z. B. (2) wystawiać faktury VAT, które poświadczają nieprawdę co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego:

na łączną kwotę 7.335.558,83 zł, przez (...) z/s w D. oraz przez (...) z/s w D. na łączną kwotę 25.209.642,03 zł, podczas gdy sprzedaż dotyczyła odbarwionego oleju opałowego, to jest czynu z art. 273 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 250;

b. w okresie od 3 kwietnia 2009 roku do 22 marca 2010 roku w D. i innych miejscowościach na terenie kraju, będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą w D. oraz będąc pełnomocnikiem i faktycznie kierując firmą (...) z siedzibą w

D., działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienie przestępstwa skarbowego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, posłużył się – przyjmując do swojej dokumentacji handlowej, księgując i wykorzystując w sporządzonych deklaracjach podatkowych- nierzetelnymi dokumentami w postaci poświadczających nieprawdę, co do mających znaczenie prawne okoliczności faktur VAT, wystawionych przez:

a. M. M. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 12.868.320,25 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 1.481.851,77 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

b. M. O. – prezesa zarządu firmy (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B., co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 3.291.259,88 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 204.228,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

c. K. M. – prezesa zarządu firmy (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B., co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.893.607,04 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 503.982,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

d. Z. B. (1) – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2 334 174,80 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego oraz podrobione dokumenty w postaci faktur VAT, wystawione przez nieustaloną osobę w imieniu I. S. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 7.138.456,80 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego oraz podrobione dokumenty w postaci faktur VAT wystawione przez nieustaloną osobę w imieniu I. S. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 5.463.361,30 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, a następnie po dokonaniu jego sprzedaży, kierując działaniami, jednocześnie polecał pracownikowi A. K. i pracownikowi Z. B. (2) wystawiać nierzetelne faktury VAT, które poświadczają nieprawdę co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego na łączną kwotę 7.335.558,83 zł przez (...) z/s w D., podczas gdy faktycznie sprzedaż dotyczyła odbarwionego oleju opałowego oraz na łączną kwotę 25.209.642,03 zł, przez (...) z/s w D., podczas gdy faktycznie sprzedaż dotyczyła odbarwionego oleju opałowego, to jest czynu z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art.62 §2 k.k.s. w zw. z art.37 §1 pkt 5 k.k.s. i art.38 § 1 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, ustalając jednocześnie na mocy art.8 § 2 k.k.s., że tylko kara orzeczona za przestępstwo z art. 273 k.k. i art.270 §1 k.k. i art.18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i art.12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. podlega wykonaniu.

Uznał oskarżonego S.B. za winnego czynu z art. 258 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie nie krótszym niż od 6 kwietnia 2009 roku do 22 marca 2010 roku w K. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził P. M., M. M., R. D. oraz inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przestępstw skarbowych, przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, przy czym w szczególności przyjmował pieniądze lub zlecał dokonywanie wypłat gotówkowych i przelewów środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, koordynując podejmowane działania z P. M., przyjmował poświadczające nieprawdę dokumenty bądź polecał wystawiać poświadczające nieprawdę dokumenty oraz zmieniał przeznaczenie wyrobu akcyzowego, używając oleju opałowego jako oleju napędowego, i za to na mocy art.258 §1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art.39 §1 i 2 k.k. w zw. z art.85 k.k. w zw. z art.20 § 2 k.k.s. w miejsce kar orzeczonych za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i 600 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 250 złotych.

Uznał oskarżonego P. M. za winnego tego, że w okresie od 21 kwietnia 2009 roku do 6 stycznia 2010 roku w K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienie przestępstwa, w porozumieniu ze S.B., M. M. oraz z innymi nieustalonymi osobami oraz w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjmował a następnie przekazywał i pomagał do przenoszenia posiadania środków płatniczych w łącznej wysokości co najmniej 17.391.435 zł, pochodzących z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi, uchylaniem się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, doprowadzeniem Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku, co mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, w tym kierował wykonaniem czynu zabronionego przez:

- M. M., który w okresie od 21 kwietnia 2009 roku do 6 stycznia 2010 roku w K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie, w porozumieniu z P. M., S. B. oraz z innymi nieustalonymi osobami, będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjmował a następnie przekazywał i pomagał do przenoszenia posiadania środków płatniczych w łącznej wysokości co najmniej 17.391.435 zł, pochodzących z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi, uchylaniem się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, doprowadzeniem Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku, co mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, w ten sposób, że środki płatnicze w wysokości 41.326.217,78 zł. przyjął na rachunki należące do (...) sp. z o.o. i osobiste:

- w formie przelewów w wysokości 35.742.638,17 zł, z czego 14 350 172,02 zł przyjął jako zapłatę za poświadczające nieprawdę faktury dotyczące rzekomej sprzedaży benzyny i oleju napędowego o łącznej wartości brutto 14 350 172,02 zł do firm (...) i (...),

- w formie wpłat gotówkowych w wysokości 5.583.579,61 zł, które to środki pieniężne w kwocie 40.930.372,59 zł:

- wypłacił w formie gotówkowej w okresie od 21 kwietnia 2009 roku do 6 stycznia 2010 roku z rachunków bankowych (...) i osobistego łączną kwotę 19 824 464,59 zł,

- przelał w okresie od 28 kwietnia 2009 roku 9 listopada 2009 roku z rachunków bankowych „(...) i osobistego na inne rachunki, łączną kwotę 21 105 908,00 zł, z czego:

- 273 100,00 zł z rachunku „(...) i osobistego na rachunek (...),
- 516 500,00 zł z rachunku (...) i osobistego na rachunek (...),
- 19 340 598,00 zł z rachunku „(...) i osobistego na rachunek (...),
- 623 550,00 zł z rachunku (...) na rachunek (...),

- M. O., który w okresie od 7 października 2009 roku do 28 października 2009 roku w B., K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B. oraz jedynym udziałowcem, przyjął środki płatnicze w łącznej wysokości co najmniej 2 605 933 zł, pochodzące z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi, uchylaniem się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, doprowadzeniem Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku, co mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, w ten sposób, iż środki płatnicze w łącznej kwocie 4 048 770,02 zł przyjął na rachunek należący do spółki (...):

- od firmy (...) w formie przelewu w dniu 23 października 2009 roku w kwocie 68.076,00 zł,

- od firmy (...) w formie przelewu w dniu 23 października 2009 roku w kwocie 68.076,00 zł,
- od firm (...) i (...) w formie przelewów w okresie od 13 października 2009 roku do dnia 26 października 2009 roku w łącznej kwocie 3.095.543,98 zł,
- od spółki (...) w formie przelewów w okresie od 16 października 2009 roku do dnia 22 października 2009 roku w łącznej kwocie 410.874,04 zł,
- w formie wpłat gotówkowych od dnia 13 października 2009 roku do dnia 23 października 2009 roku w łącznej kwocie 406.200,00 zł, które to środki pieniężne w kwocie 4.022.888,80 zł:
- wypłacił w formie gotówkowej w okresie od 13 października 2009 roku do 28 października 2009 roku z rachunku bankowego spółki (...) sp. z o.o. oraz rachunku osobistego na łączną kwotę 1.147.488,80 zł,
- przelał w okresie od 13 października 2009 roku do 28 października 2009 roku z rachunków bankowych spółki (...) sp. z o.o. oraz rachunku osobistego na inne rachunki, na łączną kwotę 2.875.400,00 zł, z czego: kwotę 2.569.000,00 zł przelał z rachunku (...) – sp. z o.o. na rachunek spółki (...), kwotę 306.400,00 zł przelał z rachunku (...) – sp. z o.o. na rachunek (...),
- K. M., który w okresie od 9 listopada 2009 roku do 22 grudnia 2009 roku w B., K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B. oraz jedynym udziałowcem, przyjął środki płatnicze w łącznej wysokości co najmniej 3 151 814 zł, pochodzące z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi, uchylaniem się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, doprowadzeniem Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku, co mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, w ten sposób, iż środki płatnicze w wysokości 7 719 451,45 zł przyjął na rachunek należący do spółki (...) w szczególności od:
- od firm (...) i (...) w formie przelewu w okresie od 10 listopada 2009 roku do dnia 22 grudnia 2009 roku w łącznej kwocie 2.712.763,87 zł,
- od spółki (...) w formie przelewu w okresie od 10 listopada 2009 roku do dnia 21 grudnia 2009 roku w łącznej kwocie 2.553.066,58 zł,
- od firmy (...) w formie przelewu w okresie od 24 listopada 2009 roku do dnia 22 grudnia 2009 roku w łącznej kwocie 929.211,00 zł,
- w formie wpłat gotówkowych od dnia 10 listopada 2009 roku do dnia 16 grudnia 2009 roku w łącznej kwocie 1.144.410,00 zł., które to środki pieniężne w kwocie 7.717.517,69 zł:
- wypłacił w formie gotówkowej w okresie od 13 listopada 2009 roku do 22 grudnia 2009 roku z rachunku bankowego (...) – sp. z o.o. oraz rachunku osobistego na łączną kwotę 3.710.112,44 zł,
- przelał w okresie od 10 listopada 2009 roku do 22 grudnia 2009 roku z rachunków bankowych (...) – sp. z o.o. oraz rachunku osobistego na inne rachunki, na łączną kwotę 4.007.405,25 zł, z czego kwotę 2.450.200,00 zł przelał z rachunku (...) – sp. z o.o. na rachunek spółki (...), kwotę 1.034.850,00 zł przelał z rachunku (...) – sp. z o.o. na rachunek (...), czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art.299 § 5 k.k. w zw. z art.65 §1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art.299 § 7 k.k. wobec skazania za ten czyn orzekł wobec oskarżonego P. M. przepadek korzyści pochodzących z przestępstwa w wysokości 64.000 zł.

Przyjmując, że zachowanie zarzucone oskarżonemu P. M., stanowi jeden czyn w rozumieniu art.8 §1 k.k.s., uznał go za winnego tego, że:

a. w okresie od 3 kwietnia 2009 roku do dnia 21 grudnia 2009 roku w K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienie przestępstwa, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez:

a. M. M., prezesa i właściciela firmy (...) z/s w K., któremu polecał, jako osobie uprawnionej do wystawiania dokumentów, poświadczając nieprawdę na fakturach VAT, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) – sp. z o.o. z/s w K. na łączną kwotę 7.126.014,76 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 12.868.320,25 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 1.481.851,77 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firm (...) oraz A. L. na łączną kwotę 647.757,05 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego,

b. M. O., prezesa i właściciela firmy (...) sp. z o.o.” z/s w B., któremu polecał, za pośrednictwem M. M., jako osobie uprawnionej do wystawiania dokumentów, poświadczając nieprawdę na fakturach VAT co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) – sp. z o.o. z/s w K. na łączną kwotę 912.026,13 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 3.291.259,88 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 204.228,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) oraz A. L. łączną kwotę 425 934,40 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego,

c. K. M., prezesa i właściciela firmy (...) – sp. z o.o. z/s w B., któremu polecał, za pośrednictwem M. M., jako osobie uprawnionej do wystawiania dokumentów, poświadczając nieprawdę na fakturach VAT: co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) – sp. z o.o. z/s w K. na łączną kwotę 2.635.962,50 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.893.607,04 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 503.982,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, czym wyczerpał znamiona z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art.271 § 3 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. i art.33 §1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł,

b. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 3 kwietnia 2009 roku do dnia 21 grudnia 2009 roku w K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienie przestępstwa skarbowego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, kierował wykonaniem czynu zabronionego przez:

a. M. M., prezesa i właściciela firmy (...) sp. z o.o.” z/s w K., któremu polecał wystawiać nierzetelne faktury VAT, które poświadczają nieprawdę co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) – sp. z o.o. z/s w K. na łączną kwotę 7.126.014,76 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 12.868.320,25 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 1.481.851,77 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firm (...) oraz A. L. na łączną kwotę 647 757, 05 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opalowego,

b. M. O., prezesa i właściciela firmy (...) – sp. z o.o. z/s w B., któremu polecał, za pośrednictwem M. M., wystawiać nierzetelne faktury VAT, które poświadczały nieprawdę co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) – sp. z o.o. z/s w K. na łączną kwotę 912.026,13 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 3.291.259,88 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 204.228,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) oraz A. L. łączną kwotę 425 934,40 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

c. K. M., prezesa i właściciela firmy (...) sp. z o.o.” z/s w B., któremu polecał, za pośrednictwem M. M. wystawiać nierzetelne faktury VAT, które poświadczały nieprawdę co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) – sp. z o.o. z/s w K. na łączną kwotę 2.635.962,50 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.893.607,04 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 503.982,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, czym wyczerpał znamiona z art.9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 5 k.k.s. i 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art.62 §2 k.k.s. w zw. z art.37 §1 pkt 5 k.k.s. i art.38 § 1 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, ustalając jednocześnie na mocy art.8 § 2 k.k.s., że tylko kara orzeczona za czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. podlega wykonaniu.

Uznał oskarżonego P. M. za winnego tego, że w okresie nie krótszym niż od 21 kwietnia 2009 roku do 6 stycznia 2010 roku w K. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził S. B., M. M., R. D. oraz inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przestępstw skarbowych, przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, przy czym brał on udział w werbowaniu M. M. oraz M. O., którym wydawał polecenia, określał sposób działania, koordynował podejmowanie poszczególnych czynności przez podmioty gospodarcze, działające w ramach nadzorowanej przez niego struktury, tj. (...) sp. z o.o. oraz (...) – sp. z o.o. oraz przyjmował pieniądze lub zlecał dokonywanie wypłat gotówkowych i przelewów środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, koordynując podejmowane działania ze S. B. i za to na mocy art.258 §1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art.85 k.k., art.86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Uznał oskarżonego M. O. za winnego tego, że w okresie od 7 października 2009 roku do 28 października 2009 roku w B., K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B. oraz jedynym udziałowcem, przyjął środki płatnicze w łącznej wysokości co najmniej 2.605.933 zł, pochodzące z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi, uchylaniem się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, doprowadzeniem Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku, co mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, w ten sposób, iż środki płatnicze w łącznej kwocie 4.048.770,02 zł przyjął na rachunek należący do spółki (...): od firmy (...) w formie przelewu w dniu 23 października 2009 roku w kwocie 68.076,00 zł, od firmy (...) w formie przelewu w dniu 23 października 2009 roku w kwocie 68.076,00 zł, od firm (...) i (...) w formie przelewów w okresie od 13 października 2009 roku do dnia 26 października 2009 roku w łącznej kwocie 3.095.543,98 zł, od spółki (...) w formie przelewów w okresie od 16 października 2009 roku do dnia 22 października 2009 roku w łącznej kwocie 410.874,04 zł, w formie wpłat gotówkowych od dnia 13 października 2009 roku do dnia 23 października 2009 roku w łącznej kwocie 406.200,00 zł, które to środki pieniężne w kwocie 4.022.888,80 zł:

- wypłacił w formie gotówkowej w okresie od 13 października 2009 roku do 28 października 2009 roku z rachunku bankowego spółki (...) sp. z o.o. oraz rachunku osobistego na łączną kwotę 1.147.488,80 zł,

- przelał w okresie od 13 października 2009 roku do 28 października 2009 roku z rachunków bankowych spółki (...) sp. z o.o. oraz rachunku na inne rachunki, na łączną kwotę 2.875.400,00 zł, z czego: kwotę 2.569.000,00 zł przelał z rachunku (...) – sp. z o.o. na rachunek spółki (...), kwotę 306.400,00 zł przelał z rachunku (...) – sp. z o.o. na rachunek (...) czym wyczerpał znamiona z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art.299 §1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art.299 §7 k.k., wobec skazania za ten czyn, orzekł wobec oskarżonego M. O. przepadek korzyści pochodzących z przestępstwa w wysokości 182.400 zł.

Przyjmując, że zachowanie oskarżonego stanowiło jeden czyn w rozumieniu art.8 §1 k.k.s. uznał go za winnego tego, że:

a. w okresie od 9 października 2009 r. do dnia 28 października 2009 r. w B. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc właścicielem i prezesem firmy (...) – sp. z o.o. z/s w B., a tym samym osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów, na polecenie ustne P. M., przekazywane za pośrednictwem M. M. poświadczal nieprawdę na fakturach VAT, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) – sp. z o.o. z/s w K. na łączną kwotę 912.026,13 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 3.291.259,88 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaż oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 204.228,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) oraz A. L. łączną kwotę 425 934,40 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, czym wyczerpał znamiona z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art.271 §3 k.k. i art.33 §1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł,

b. w okresie od 9 października 2009 r. do dnia 28 października 2009 r. w B. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, będąc właścicielem i prezesem firmy (...) – sp. z o.o. z/s w B., a tym samym osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów, na polecenie ustne P. M., przekazywane za pośrednictwem M. M. poświadczal nieprawdę, wystawiając w sposób nierzetelny faktury VAT co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) – sp. z o.o. z/s w K. na łączną kwotę 912.026,13 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 3.291.259,88 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 204.228,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) oraz A. L. łączną kwotę 425 934,40 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, czym wyczerpał znamiona z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art.62 §2 k.k.s. w zw. z art.23 §1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł., ustalając jednocześnie na mocy art.8 § 2 k.k.s., że tylko kara orzeczona za czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. podlega wykonaniu.

Na mocy art.85 k.k., art. 86 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 §1 i 2 k.k., art.70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby.

Uznał oskarżonego Z. B. za winnego tego, że w okresie od 20 stycznia 2010 roku do 15 kwietnia 2010 roku w W., K. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przyjął środki płatnicze w łącznej wysokości co najmniej 1 093 200 zł pochodzące z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi, uchylaniem się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, doprowadzeniem Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku, co mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie albo orzeczenie przepadku, w ten sposób, iż środki płatnicze w wysokości 1 283 184,95 zł przyjął na rachunek należący do spółki (...) w szczególności od

firmy (...) w formie przelewów zaistniałych w okresie 11 do 17 marca 2010 roku w łącznej kwocie 673 440,00 zł, jako zapłatę za poświadczające nieprawdę faktury o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...) dotyczące rzekomej sprzedaży benzyny i oleju napędowego w formie gotówki jako wpłaty na rachunek (...) w okresie od 3 lutego 2010 roku do 15 marca 2010 roku, w łącznej kwocie 76 881,00 zł, które to środki pieniężne w kwocie 1 274 883,32 zł:

- wypłacił w formie gotówkowej w okresie od 20 stycznia 2010 roku do 15 kwietnia 2010 roku z rachunku bankowego (...) sp. z o.o. prowadzonego przez Bank (...), na łączną kwotę 1 046 357,45 zł,

- przełał w okresie od 2 lutego 2010 roku do 15 marca 2010 roku z rachunku bankowego (...) sp. z o.o. prowadzonego przez Bank (...), na rachunek (...) – sp. z o.o. na łączną kwotę 228 525,87 zł. czym wyczerpał znamiona z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art.299 §1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 299 § 7 k.k. wobec skazania za ten czyn, orzekł w stosunku do oskarżonego Z. B. (1) przepadek korzyści pochodzących z przestępstwa w wysokości 8.000 zł.

Przyjmując, że zachowanie zarzucone oskarżonemu stanowiło jeden czyn w rozumieniu art.8 §1 k.k.s. uznał go za winnego tego, że:

a. w okresie od 1 marca 2010 roku do dnia 15 marca 2010 roku w W. i innych miastach na terenie kraju, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc właścicielem i prezesem firmy (...) z/s w W., a tym samym osobą uprawnioną do podpisywania faktur VAT, poświadczal nieprawdę na fakturach VAT co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyny do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.334.714,13 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, tj. czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art.271 § 3 k.k. i art.33 §1 i 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł,

b. w okresie od 1 marca 2010 roku do dnia 19 kwietnia 2010 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, będąc prezesem i właścicielem firmy(...) – sp. z o.o. z/s w W., a tym samym osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów, poświadczal nieprawdę, wystawiając w sposób nierzetelny faktury VAT co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyny do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.334.714,13 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego tj. czynu z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art.62 §2 k.k.s. w zw. z art.23 §1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł, ustalając jednocześnie na mocy art.8 § 2 k.k.s., że tylko kara orzeczona za czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. podlega wykonaniu.

Na mocy art.85 k.k. art.86 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art.69 § 1 i 2 k.k., art.70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby.

Uznał oskarżonego R. D. za winnego popełnienia jednego czynu w rozumieniu art.8 § 1 k.k.s., polegającego na tym, że:

a. w okresie od 3 kwietnia 2009 roku do 15 marca 2010 roku w R., działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienie przestępstwa, w porozumieniu ze S. B., M. M. P. M. oraz z innymi nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwił im to, w ten sposób, iż pracując na bazie firmy (...) z/s w R., na polecenie nieustalanej osoby brał udział w przyjmowaniu i wydawaniu oleju opałowego przeznaczonego do celów grzewczych, zabarwionego na czerwono, uprzednio zakupionego przez ustalone osoby, który na opisanej bazie był poddawany procesom odbarwiania oraz wydawał poświadczające nieprawdę dokumenty przewozowe i druki WZ kierowcom dokonującym wywozu opisanego paliwa z bazy, umożliwiając osobom uprawnionym wystawienie dokumentów poświadczających nieprawdę w postaci faktur VAT, i tak:

a. M. M. – prezesowi zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 12.868.320,25 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 1.481.851,77 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

b. M. O. – prezesowi zarządu firmy (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B., co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 3.291.259,88 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 204.228,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

c. K. M. – prezesowi zarządu firmy (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B. co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.893.607,04 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 503.982,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

d. Z. B. (1)– prezesowi zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W. co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...)z/s w D. na łączną kwotę 2.334.174,80 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego oraz umożliwił nieustalonym osobom podrobienie dokumentów w postaci faktur VAT wystawionych w imieniu I. S. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 7.138.456,80 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego oraz wystawionych w imieniu I. S. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 5.463.361,30 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, czym wyczerpał znamiona z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art.270 §1 k.k. w zw. z art.11 §2 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art.19 §1 k.k. w zw. z art.271 §3 k.k. i art.11 §3 k.k. i art. 65 §1 k.k. i art. 33 §1 i 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł,

b. tego, że w okresie od 3 kwietnia 2009 roku do 15 marca 2010 roku w R., działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienie przestępstwa skarbowego, w porozumieniu ze S. B., M. M., P. M. oraz z innymi nieustalonymi osobami oraz w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, chcąc aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwił im to, w ten sposób, iż pracując na bazie firmy (...) z/s w R., na polecenie nieustalonej osoby brał udział w przyjmowaniu i wydawaniu oleju opałowego przeznaczonego do celów grzewczych, zabarwionego na czerwono, uprzednio zakupionego przez ustalone osoby oraz wydawał poświadczające nieprawdę dokumenty przewozowe i druki WZ kierowcom dokonującym wywozu opisanego paliwa z bazy, umożliwiając osobom uprawnionym do wystawiania dokumentów wystawiać w sposób nierzetelny faktury VAT, i tak:

a. M. M.– prezesowi zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 12.868.320,25 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 1.481.851,77 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

b. M. O.– prezesowi zarządu firmy (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B. co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 3.291.259,88 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 204.228,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego,

c. K. M. – prezesowi zarządu firmy (...) – sp. z o.o. z siedzibą w B. co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.893.607,04 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 503.982,00 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego

d. Z. B. (1)– prezesowi zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W. co do okoliczności sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 2.334.174,80 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego oraz umożliwił nieustalonym osobom podrobienie dokumentów w postaci faktur VAT wystawionych w imieniu I. S. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę

7.138.456,80 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, wystawionych w imieniu I. S. – prezesa zarządu firmy (...) sp. z o.o. z/s w W., co do sprzedaży oleju napędowego i benzyn do firmy (...) z/s w D. na łączną kwotę 5.463.361,30 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, czym wyczerpał znamiona z art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art.19 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. i art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 5 k.k.s. i art. 38 §1 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, ustalając jednocześnie, na mocy art.8 § 2 k.k.s., że tylko kara orzeczona za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art.270 § 1 k.k. w zw. z art.11 §2 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. podlega wykonaniu.

Uznał oskarżonego R. D. za winnego tego, że w okresie od 3 kwietnia 2009 roku do marca 2010 roku w R., działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnienie przestępstwa skarbowego, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, chcąc aby S. B. dokonał czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwił mu to, w ten sposób, że pracując na bazie firmy (...) z/s w R., na polecenie nieustalonej osoby brał udział w przyjmowaniu i wydawaniu oleju napędowego przeznaczonego do celów grzewczych, zabarwionego na czerwono, uprzednio zakupionego przez ustalone osoby, który na opisanej bazie był poddawany procesom odbarwiania w celu zmiany przeznaczenia wyrobu oraz wydawał poświadczające nieprawdę dokumenty przewozowe i druki Wz kierowcom dokonującym wywozu opisanego paliwa z bazy, umożliwiając nabywcy paliwa – S. B. dokonanie sprzedaży oleju opałowego w ilości 9 949 950 litrów jako oleju napędowego oraz uchylenie się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, albowiem pomimo ciężącego na nim obowiązku nie ujawnił Urzędowi Skarbowemu w D. przedmiotu i podstawy opodatkowania z tytułu produkcji paliw płynnych, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego wielkiej wartości w kwocie 18 128 808 zł, powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej w tej kwocie, to jest czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. oraz art. 73 a § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i art.37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. i za to na mocy art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. i art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. i art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł.

Uznał oskarżonego R. D. za winnego tego, że w okresie od 3 kwietnia 2009 roku do 22 marca 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w tym ze S. B. P. M., M. M. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych, a to:

- wprowadzanie do obrotu paliwa w postaci odbarwionego oleju opałowego jako oleju napędowego,
- nieujawnianie organom podatkowym przedmiotu opodatkowania narażając na uszczuplenie należności publiczno prawne w postaci podatku VAT i akcyzowego,
- poświadczanie nieprawdy, przez osoby upoważnione do wystawiania dokumentów, biorące udział tej grupie, poprzez wystawianie potwierdzających nieprawdę faktur VAT mających pozorować obrót paliwami płynnymi i za to na mocy art.258 §1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawieni wolności.

Na mocy art.39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art.85 k.k. w zw. z art.20 § 2 k.k.s. w miejsce kar orzeczonych za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł.

Uznał oskarżonego R.F. za winnego tego, że w okresie od 01 kwietnia 2009 roku do 20 lipca 2009 roku w G. i innych miejscowościach na terenie kraju, będąc prokurentem w firmie (...) – sp. z o.o. z siedzibą w W., działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, przyjął środki płatnicze w łącznej wysokości co najmniej 766.574,80 zł pochodzące z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami płynnymi, uchyłaniem się od opodatkowania podatkiem akcyzowym, doprowadzeniem Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku, co mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie albo orzeczenie przepadku, w ten sposób, iż środki płatnicze przyjął na rachunek należący do spółki (...):

- od firmy (...) w formie przelewów zaistniałych w okresie 13 maja do 30 czerwca 2009 roku w łącznej kwocie 463 722,00 zł, jako zapłatę za faktury o numerach (...), (...), (...), (...), (...)i (...)dotyczące sprzedaży oleju napędowego,

- od firmy (...) w formie przelewów zaistniałych w okresie od 13 maja 2009 do 30 czerwca 2009 w łącznej kwocie 302 852,80 zł, jako zapłatę za faktury o numerach (...), (...), (...), (...),(...)dotyczące sprzedaży oleju napędowego, które to środki pieniężne w kwocie 856.816,68 zł,

- wypłacił w formie gotówkowej w okresie od 01 kwietnia 2009 roku do 20 lipca 2009 roku z rachunku bankowego (...) – sp. z o.o. prowadzonego przez Bank (...) S.A., na łączną kwotę 8.500 zł,

- przelał w okresie od 01 kwietnia 2009 roku do 28 maja 2009 roku z rachunku bankowego (...) - sp. z o.o. prowadzonego przez Bank (...) S.A. łączną kwotę 848 316,68 zł, i tak na rachunek:

- (...), przelał kwotę 446 118,68 zł jako zapłatę za faktury,
- (...) przelał kwotę 185 892,00 zł jako zapłatę za faktury,
- (...) przelał kwotę 216 306,00 zł jako zapłatę za faktury,

czym wyczerpał znamiona z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art.299 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art.299 § 7 k.k. w związku ze skazaniem za ten czyn orzekł wobec oskarżonego R.F. przepadek korzyści pochodzących z przestępstwa w wysokości 32.000 zł złotych.

Uznał oskarżonego R. F. za winnego popełnienia jednego czynu w rozumieniu art.8 § 1 k.k.s., polegającego na tym, że:

a. okresie od 10 kwietnia 2009 roku do dnia 19 kwietnia 2010 roku w W. i G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z dostawą towaru, będąc prokurentem (...) – sp. z o.o. z siedzibą w W., a tym samym osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów poświadczyl nieprawdę w fakturach VAT co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firmy do firm (...) z/s w G. i (...) z/s w M. na łączną kwotę 995.200,36 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, oraz posługiwał się dokumentami w postaci faktur VAT poświadczającymi nieprawdę, co do sprzedaży oleju napędowego do firm (...) z/s w G. i (...) z/s w M., podczas, gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, oraz podrobionymi dokumentami w postaci faktur VATco do sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w G., podczas, gdy transakcje dotyczyły sprzedaży oleju opałowego, na łączną kwotę 2.342.995,54 zł, w ten sposób, iż przekazał wymienione faktury dokonującemu zakupu paliw A. L., czym wyczerpał znamiona z art. 270 §1 k.k. i art.271 § 1 i 3 k.k. i art.273 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i art.12 k.k. i za to na mocy art.271 § 3 k.k. w zw. z art.11 § 3 k.k. i art.33 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł,

b. w okresie od 10 kwietnia 2009 roku do dnia 19 kwietnia 2010 roku w W. i G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z dostawą towaru, będąc prokurentem w (...) – sp. z o.o. z siedzibą w W., a tym samym osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów poświadczyl nieprawdę wystawiając w sposób nierzetelny faktury VAT co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firm (...) z/s w G. i (...) z/s w M. na łączną kwotę 995.200,36 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, a następnie posługiwał się nierzetelnymi dokumentami w postaci faktur VAT poświadczającymi nieprawdę, co do sprzedaży oleju napędowego do firm (...) z/s w G. i (...) z/s w M., podczas, gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego oraz podrobionymi dokumentami w postaci faktur VAT co do sprzedaży oleju napędowego do firmy (...) z/s w G., podczas, gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, na łączną kwotę 2.342.995,54 zł, w ten sposób, iż przekazał wymienione faktury dokonującemu zakupu paliw A. L., to jest czynu z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art.62 §2 k.k.s. w zw. z art.23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 200 stawek

dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 100 zł, ustalając jednocześnie, na mocy art.8 §2 k.k.s., że tylko kara orzeczona za czyn z art. 270 §1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. i art.273 k.k. w zw. z art.11 §2 k.k. i art. 12 k.k. podlega wykonaniu.

Na mocy art. 85 k.k., art.86 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art.69 § 1 i 2 k.k., art.70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 5 lat próby.

Uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia jednego czynu w rozumieniu art.8 § 1 k.k.s., polegającego na tym, że:

a. w okresie od 10 kwietnia 2009 roku do dnia 16 lipca 2009 roku w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zamiarze, aby R. F. popełnił czyn zabroniony swoim zachowaniem ułatwił mu to poprzez nabycie udziałów firmy (...) – sp. z o.o., której został prezesem, przez co umożliwił prokurentowi tej spółki (...) jako osobie uprawnionej do wystawiania dokumentów, poświadczając nieprawdę na fakturach VAT co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firm (...) z/s w G. i (...) z/s w M. na łączną kwotę 995 200,36 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, to jest czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art.12 k.k. i za to na mocy art.19 §1 k.k. w zw. z art.271 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 50 zł,

b. w okresie od 10 kwietnia 2009 roku do dnia 16 lipca 2009 roku w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zamiarze aby R.F. popełnił czyn zabroniony swoim zachowaniem ułatwił mu to poprzez nabycie udziałów firmy (...) – sp. z o.o., której został prezesem, przez co umożliwił prokurentowi tej spółki (...) jako osobie uprawnionej do wystawiania dokumentów poświadczając nieprawdę poprzez wystawienie w sposób nierzetelny faktur VAT co do mających znaczenie prawne okoliczności sprzedaży oleju napędowego do firm (...) z/s w G. i (...) z/s w M. na łączną kwotę 995 200,36 zł, podczas gdy transakcje dotyczyły oleju opałowego, to jest czynu z art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art.19 §1 k.k. w zw. z art.20 §2 k.k.s. i art.6 §2 k.k.s. i art.23§1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna wynosi 50 zł, ustalając jednocześnie na mocy art.8 § 2 k.k.s. że tylko kara orzeczona za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art.12 k.k. podlega wykonaniu i na mocy art.69 §1 i 2 k.k., art.70 §1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 lat próby.

Orzekł o zaliczeniu oskarżonym na poczet orzeczonych kar okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a także o kosztach sądowych

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacjami obrońców oskarżonych: S.B., M. O., R. D., R. F., K. K. oraz apelacją prokuratora, wywiezioną na niekorzyść oskarżonego S. B..

Obrońca oskarżonego S.B., zaskarżając wyrok, w zakresie dotyczącym oskarżonego, w całości, zarzucił mu:

obrazę prawa materialnego, a to:

- art. 55 k.k. poprzez bezpodstawne pominięcie okoliczności wpływających w sposób istotny na wymiar kary, bądź też zmarginalizowanie ich roli, a w szczególności: wzorowej postawy oskarżonego w czasie trwania procesu, nienagannej postawy oskarżonego w życiu osobistym oraz zawodowym, tak przed, jak i po zdarzeniu, w następstwie czego Sąd powinien był orzec wobec oskarżonego łagodniejszą karę, w tym z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania,
- art. 258 k.k. polegającą na niewłaściwej wykładni, skutkującej przyjęciem, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej podczas gdy zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion tego czynu zabronionego, w szczególności wobec braku wypełnienia znamion umyślności działania,
- art. 270 k.k., art. 271 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 8 k.k.s. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sytuacji gdy zachowanie oskarżonego ewentualnie wypełniało znamiona czynów zabronionych określonych wyłącznie w art.

62 k.k.s. i art. 54 k.k., a tym samym pierwszeństwo w kwalifikowaniu powinny mieć przepisy kodeksu karnego skarbowego jako przepisy szczególne, a nie kwalifikacja kumulatywna na zasadzie zbiegu idealnego,

- art. 73a § 1 k.k.s. poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony może być podmiotem tego przestępstwa, który swoim działaniem dokonywał jakiegokolwiek zmiany przeznaczenia wyrobu akcyzowego albowiem przepis ten penalizuje w szczególności zużywanie opałowe zamiast napędowego, a zgromadzone dowody świadczą niezbicie, że oskarżony nabywał od swoich kontrahentów olej napędowy, a tym samym jeśli doszło do jakichkolwiek nieprawidłowości to musiało do nich dojść na poprzednich etapach obrotu, co do których oskarżony nie posiada wiedzy,
- art. 299 k.k. poprzez brak wypełnienia wszystkich znamion typizujących ten czyn zabroniony albowiem w procesie nie dowiedziono, że pieniądze wykorzystane przez oskarżonego miały nielegalne pochodzenie ani aby oskarżony świadomie działał w celu ukrycia nielegalnego pochodzenia środków pieniężnych będących w obrocie zarządzanych przez niego przedsiębiorstw; nadto nie dowiedziono, aby „pierwsze” pieniądze mające służyć popełnianiu rzekomych przestępstw miały nielegalne pochodzenie, w tym w szczególności brak jest prawomocnego orzeczenia mającego uprzednio okoliczność tę potwierdzać,

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i art. 92 k.p.k., polegającą na oparciu rozstrzygnięcia o winie oskarżonego w istocie jedynie na twierdzeniach współoskarżonych, mających interes w pomówieniu oskarżonego, które nie zostały wsparte innym procesowym materiałem dowodowym oraz pominięciu dowodów i okoliczności sprawy korzystnych dla oskarżonego, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia wbrew zasadzie domniemania niewinności oskarżonego,
- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w części w której dotyczy ona ustalenia czy oskarżony uczestniczył w grupie przestępczej, jak również kierował popełnieniem czynów zabronionych przez podległych sobie pracowników, w sytuacji gdy kompleksowa analiza okoliczności sprawy oraz zeznań świadków prowadzi do wniosków przeciwnych, przy przyjęciu z kolei, że proces w części co najmniej miał charakter poszlakowy, to nie doszło z całą pewnością do wypełnienia wszelkich reguł w nim obowiązujących w postaci braku wykazania nierozzerwalnych powiązań pomiędzy oskarżonym a innymi uczestnikami obrotu paliwami, a tym samym z całą pewnością można stwierdzić, że obok wersji przyjętej przez oskarżenie istnieje alternatywna wersja zdarzeń, polegająca na tym, że jeśli doszło na którymś z etapów obrotu paliwami do nieprawidłowości to o ich fakcie oskarżony mógł nie wiedzieć, a co wynika ze zgromadzonych dokumentów (faktury, listy przewozowe, dowody zapłaty, świadectwa jakości itp.), a które zostały zabezpieczone przez organy ścigania,
- art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 i 2 k.p.k. i art. 9 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez brak powołania w trakcie postępowania sądowego biegłych z zakresu:

rachunkowości, finansów i podatków w celu ustalenia rozmiaru uszczupień podatkowych, które miały rzekomo spowodować działania oskarżonego, pomimo braku rozstrzygnięcia tych okoliczności przez sąd administracyjny (skargi oskarżonego zostały przez WSA w Gliwicach odrzucone z uwagi na nieopłacenie wpisów sądowych wobec braku zwolnienia skarżących z obowiązku ich ponoszenia), a same decyzje organów podatkowych i kontroli skarbowej nie są wiążące dla sądu orzekającego, co jest niezbędne dla ustalenia prawidłowej kwalifikacji karnej, a także zasad wymiaru kary i środków karnych,

z zakresu analiz finansowych w celu ustalenia mechanizmu oraz wysokości środków pieniężnych, które były przedmiotem obrotu w inkryminowanej działalności, w celu ustalenia jaka wysokość środków karnych była przedmiotem „prania pieniędzy”.

jakości paliw, w postaci niezależnego, zagranicznego laboratorium chemicznego, w celu bezspornego ustalenia w toku postępowania sadowego, czy paliwa będące przedmiotem postępowania (w szczególności olej napędowy) mogły pochodzić wyłącznie z odbarwienia oleju opałowego czy też sygnalizowane zanieczyszczenia mogły się pojawić w trakcie transportu, przechowywania i dystrybucji paliw, a nadto czy w powszechnym obrocie paliw (np. statystycznie) występują wskazane przez instytucje badające paliwa na zlecenie prokuratury substancje chemiczne; nadto na okoliczność czy zabezpieczone paliwa posiadają właściwości fizyko – chemiczne pozwalające na dopuszczenie do obrotu,

- art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w istocie o ustalenia analiz kryminalnych znajdujących się w aktach sprawy, a nie o własne ustalone w toku procesu ustalenia faktyczne, o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, wyrażający się w:

- dokonaniu błędnej oceny zebranego materiału dowodowego, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, gdy tymczasem nie miał świadomości o przestępczej działalności swoich kontrahentów, nie wprowadzał w błąd organa skarbowe, gdyż nie miał świadomości co do charakteru działalności wspomnianej grupy, co powoduje, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 4 § 1 k.k.s. umyślnego działania oskarżonego, a co za tym idzie brak przesłanek do przypisania mu jakiegokolwiek postaci winy,
- dokonaniu błędnej oceny przeprowadzonych w toku postępowania dowodów w szczególności w zakresie oceny zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego, co skutkowało przyjęciem, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w odniesieniu do okoliczności przesłanek, które przy ocenie sąd orzekający bierze pod uwagę, a tym bardziej, iż jednoznacznie nie stwierdzono, iż oskarżony wiedział o mieszanii komponentów, a po jego stronie brak było świadomości, co zatem idzie, nie zostały wyczerpane znamiona zarzucanego mu czynu,
- błędnej ocenie, iż oskarżony umyślnie uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony nie miał świadomości istnienia jakiegokolwiek grupy przestępczej, której miałby być rzekomym uczestnikiem,
- stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 299 § 1 k.k. z uwagi na dokonywanie przez niego operacji finansowych utrudniających stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia, pomimo odmiennych wniosków wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym także poprzez niewykazanie skąd miały pochodzić rzekomo nielegalne środki na rozpoczęcie działalności,
- błędnym przyjęciu, iż całokształt zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżony wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 258 § 1 k.k., w ten sposób, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karnych skarbowych, podczas gdy obiektywna ocena materiału dowodowego, a w szczególności brak ustalenia następujących faktów, takich jak: w sprawie nie została wyłoniona klarowna hierarchia grupy i sposób podporządkowania, nie ustalono, kto kierował grupą przestępczą, jaki był podział ról i jaką ewentualnie rolę miał odgrywać oskarżony, jakie ewentualnie były przewidziane konsekwencje za niewykonanie polecenia, komu podlegał oskarżony w zależności przestępczej, prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu,
- błędnym przekonaniu, że całokształt zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżony wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 299 § 1 i 5 k.k., w grupie przestępczej, podczas gdy obiektywna i subiektywna ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów,

- błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 54 § 1 k.k.s., podczas gdy zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków,
- błędnym przyjęciu, że możliwym jest przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy zgodnie z założeniem organów ścigania oskarżony nie sprzedawał paliwa silnikowego w postaci oleju napędowego, lecz mieszankę komponentów, a tym samym wydaje się, iż skoro nie spełniały one norm dla paliw silnikowych i faktycznie stanowiły jedynie mieszankę innych substancji, nie zachodził po jego stronie obowiązek zapłaty podatku akcyzowego, przy jednoczesnym braku rozważań Sądu w tym zakresie,
- wyrażeniu nietrafnego poglądu, że oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 270 § 3 k.k., gdy tymczasem oskarżony nie miał w żadnym momencie zamiaru sfalszowania i wprowadzenia do obrotu ujawnionych u niego i opieczętowanych kilkudziesięciu faktur i druków wz, wystawionych przez osoby prowadzące firmy, które zajmowały się produkcją oleju napędowego, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody prowadzą do wniosku przeciwnego,
- braku rozważenia okoliczności wpływających na wysokość wymierzonej oskarżonemu kary, a polegający na błędnym oznaczeniu oraz przyjęciu ilości i wartości należności publicznej, pomimo że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na jednoznaczne wskazanie ilości nabytego paliwa oraz potencjalnie uszczuplonych należności publicznych.

Sformułował też apelujący zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary pozbawienia wolności oraz grzywny, w sytuacji gdy w kontekście ewentualnego stopnia winy oskarżonego oraz pozostałych dyrektyw wymiaru kary, całkowicie wystarczającym byłoby orzeczenie wobec niego kary łagodniejszej.

Stawiając te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o uchylenie zakazanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. O. zaskarżając wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w całości, zarzucił mu:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji sporządzenie uzasadnienia wyroku bez należytego wskazania stanu faktycznego w zakresie strony podmiotowej czynów zarzucanych oskarżonemu,
- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegająca na wydaniu wyroku skazującego wbrew zasadzie in dubio pro reo, obiektywizmu i prawdy materialnej, z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnieniu dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego,
- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów stypizowanych w art. 299 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. oraz art. 62 § 2 k.k.s. z winy umyślnej i działając w zamiarze bezpośrednim, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu realizacji znamion strony podmiotowej wskazanych przestępstw, w szczególności ich płaszczyzny intelektualnej,
- obrazę przepisów prawa materialnego, z to art. 299 § 7 k.k. poprzez jego zastosowanie, polegające na orzeczeniu przepadku korzyści majątkowej, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 299 § 1 k.k.

Stawiając te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. D., zaskarżając wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w całości, zarzucił mu:

obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na jego treść, a to:

- art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. wyrażającą się dowolna, a nie swobodną oceną dowodów z zeznań świadków – kierowców, dokumentacji handlowej i przewozowej, co prowadziło w konsekwencji do odmówienia waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a tym samym do uznania, iż miał on pełną świadomość przestępczego procederu, podczas gdy prawidłowa ocena powyższych dowodów, zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego winna prowadzić do wniosku przeciwnego, tym bardziej, iż w niniejszej sprawie istnieje szereg niedających się usunąć wątpliwości, które stosownie do powołanego wyżej przepisu winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego,
- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., art. 366 k.p.k. poprzez niedokonanie ustaleń w zakresie wysokości uszczuplonej należności publicznoprawnej i oparcie się w tym zakresie tylko i wyłącznie na dokumentacji handlowej i bankowej, deklaracjach podatkowych VAT sprawcy bezpośredniego oraz protokole kontroli podatkowej, których prawdziwość (rzetelność i niewadliwość) nie została poddana jakiegokolwiek weryfikacji; brak rozważań Sądu co do oceny dowodów, na których oparł swoje ustalenia w tym zakresie, w tym również w odniesieniu do oskarżonego R. D. uniemożliwia odniesienie się obrony do dokonanych w tym aspekcie ustaleń faktycznych oraz kontrolę instancyjną,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mający istotny wpływ na jego treść, wyrażający się:

- zaniechaniem przedstawienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na czym miało polegać działanie lub zaniechanie sprawcy bezpośredniego i wbrew jakim konkretnie regulacjom prawno – podatkowym miał on działać lub jakich konkretnie prawno – podatkowych obowiązków miał on zaniechać, a swoim zachowaniem miał mu to ułatwić oskarżony R. D., co w konsekwencji nie pozwala na przyjęcie, iż faktycznie obowiązek podatkowy w owym czasie istniał, a jeśli tak, to w którym momencie powstał, kto był zobowiązany do jego spłacenia, a także w jakiej wysokości oraz czy podatek ten został zapłacony w całości czy tylko w części, które to uchybienie skutkuje przyjęciem, iż Sąd Okręgowy tego aspektu nie zbadał, a tym samym, nie wykazał iż oskarżony wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu,
- mylnym przyjęciem, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia przez oskarżonego S.B. oraz innych osób przypisanych im przestępstw karnych i karnoskarbowych stypizowanych w art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 2 k.k., art. 62 § 2 k.k.s., art. 54 § 1 k.k.s., art. 73a § 1 k.k.s., podczas gdy ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów z zastosowaniem reguł postępowania określonych w art. 7 k.p.k. nie daje jakiegokolwiek podstaw do przypisania oskarżonemu zamiaru w postaci ewentualnej, a tym bardziej zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstw,
- w przyjęciu, że oskarżony miał pełną świadomość przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw karnych i karno – skarbowych, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy oceniony prawidłowo winien prowadzić do wniosku przeciwnego,

Stawiając powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Powołując się – z ostrożności – na rażącą niewspółmierność kary, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego R. F., zaskarżając wyrok w zakresie tego oskarżonego w całości, zarzucił mu:

obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., wyrażającą się:

- dowolna, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i nie opartą na wiedzy oraz doświadczeniu życiowym oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez dowolną a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego K. K., którego relacje winny zostać przez Sąd ocenione z dużą dozą ostrożności, zaś ich wartość dowodowa powinna zostać zweryfikowana wyjątkowo wnikliwie, szczególnie w sytuacji, gdy oskarżony w poszczególnych wyjaśnieniach diametralnie odmiennie przedstawia okoliczności sprawy, a przy tym jego depozycje nie znajdują potwierdzenia w treści innych przeprowadzonych przez Sąd dowodów,
- dowolną a nie swobodną oceną dowodów, a to w związku z nadaniem waloru wiarygodności zeznaniom świadków, w szczególności świadka A. L., K. L. i J.K. co doprowadziło w konsekwencji do odmówienia waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów, zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego winna prowadzić do wniosku przeciwnego,
- zaniechaniem przedstawienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób zindywidualizowany i konkretny dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, a także niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, co nie tylko narusza dyspozycję wskazanych wyżej przepisów procedury karnej, ale także umożliwia rzeczową polemikę z ustaleniami przyjętymi za podstawę kwestionowanego wyroku,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający istotny wpływ na jego treść, a wyrażający się uznaniem, iż zebrane dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności świadczą o popełnieniu przez R. F. zarzucanych mu czynów, a w szczególności, iż:

- oskarżony, mimo pełnienia jedynie funkcji prokurenta, był osobą faktycznie prowadzącą i kierującą działalnością spółki (...), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w tym wyjaśnieniu oskarżonego, wynika, że osobą kierującą i prowadzącą spółkę (...) był oskarżony K. K.,
- oskarżony będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów poświadczających nieprawdę w fakturach VAT oraz posługiwał się poświadczającymi nieprawdę i podrobionymi fakturami VAT, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku odmiennego, a oskarżony nie miał świadomości tego, że faktury VAT są nierzetelne, poświadczając nieprawdę czy też są podrobione,
- oskarżony był wtajemniczony w przestępczy proceder K. K., podczas gdy materiał dowodowy oceniony prawidłowo, przede wszystkim przy uwzględnieniu zasad logiki i doświadczenia życiowego oraz procesowych zasad oceny dowodów, w szczególności zasady in dubio pro reo i zasady domniemania niewinności, winien prowadzić do konstatacji, że nie daje on żadnych podstaw do formułowania ocen kategorycznych, w szczególności do przesądzania o „świadomości” oskarżonego udziału w przestępstwie,
- oskarżony przyjmował środki pieniężne na rachunek spółki (...), by następnie wypłacić te pieniądze w gotówce oraz przelać na rachunki innych uczestniczących w działalności przestępczej podmiotów, podczas gdy oskarżony nie osiągnął w tym zakresie korzyści majątkowej, a jedynie wykonywał polecenia K. K. co do obrotów na koncie spółki.

Stawiając te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. K. zaskarżając wyrok w zakresie tego oskarżonego w całości, zarzucił mu:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał oczywisty wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie takiego przebiegu zdarzeń, który pozwolił Sądowi na uznanie oskarżonego za winnego popełnienia

przypisanych mu w wyroku przestępstw podczas gdy prawidłowo przeprowadzona ocena dowodów w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz dowodów z dokumentów powinna prowadzić do wniosku, że K. K. nie dopuścił się przypisanych mu czynów,

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

- art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu dowodów i innych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów, skutkujące przyjęciem, że zebrane w sprawie dowody potwierdzają fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów,
- art. 74 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady nemo se ipsum accusare tenetur, wyrażającej się w założeniu, że oskarżony nie miał obowiązku dowodzenia swej niewinności, gdyż ciężar udowodnienia jego winy spoczywa na oskarżycielu publicznym.

Apelujący, powołując się na przepis art. 425 § 2 k.p.k., wskazał, że zaskarża również uzasadnienie wyroku, jako nieodpowiadające wymogom art. 424 k.p.k., w szczególności w zakresie ustalenia podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia oraz oceny materiału dowodowego, braku wskazania dlaczego pewne fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione lub też nieudowodnione, na jakich w tej mierze dowodach się oparł i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Stawiając te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżając wyrok na niekorzyść S. B.w części dotyczącej braku orzeczenia w zakresie środka karnego ściążenia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wyroku, zarzucił mu obrazę prawa materialnego, a to art. 53 § 13 k.k.s., polegająca na błędnej interpretacji korzyści majątkowej i wyrażeniu poglądu, że korzyści tej nie stanowi kwota należności publicznoprawnej uszczuplonej przez sprawcę przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 73a § 1 k.k.s., która nie została przez sprawcę będącego podatnikiem odprowadzona, pomniejszając tym samym jego pasywa, a nadto przepisu art. 15 § 1 k.k.s. polegającego na zanegowaniu statuowanej tym przepisem zasady niezależności odpowiedzialności podatkowej od odpowiedzialności karnoskarbowej, a w konsekwencji obrazę przepisu art. 33 § 1 k.k.s. poprzez odstąpienie od obligatoryjnego orzeczenia środka karnego w postaci ściążenia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 73a § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wyroku.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w związku ze skazaniem za przestępstwo z pkt 2 środka karnego ściążenia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego w kwocie 18 128 808 zł.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator popierając apelację, nie podzielił wyrażonych w niej zapatrywań co do obrazu art. 33 § 1 k.k.s. Przychylił się natomiast do zarzutu obrazu przepisu art. 53 § 13 k.k.s., co w konsekwencji skutkowało niesłusznym odstąpieniem od orzeczenia przepadku, o którym mowa w art. 29 k.k.s. Ponadto powołując się na przepis art. 440 k.p.k., wskazał na dopuszczenie się przez Sąd pierwszej instancji błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie wielkości podatku narażonego przez oskarżonych na uszczuplenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych okazały się o tyle skuteczne, że w wyniku rozpoznania sprawy, Sąd odwoławczy uchylił częściowo zaskarżony wyrok, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania. Uchylenie wyroku w części dotyczącej winy uczyniło przedwczesnym rozstrzygnięcie w zakresie apelacji prokuratora dotyczącej środka karnego.

Przed przystąpieniem do wyjaśnienia powodów częściowego uchylenia zaskarżonego wyroku stwierdzić trzeba, że rozstrzygnięcie to nie oznacza pełnego podzielenia zarzutów podnoszonych przez apelujących. Przeciwnie w znacznej mierze są one bezzasadne.

Oceniając wstępnie apelacje obrońców oskarżonych stwierdzić trzeba, że w zakresie, w którym skarżący kwestionują trafność skazującego wyroku, starają się przede wszystkim zanegować ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, dotyczące realizacji znamion strony podmiotowej przypisanych im czynów. W tym zakresie argumentacja obrońców oskarżonych jest w znacznej mierze chybiona.

Aby uniknąć zbędnych powtórzeń, w tym zakresie, w którym zarzuty apelujących dotyczą kwestii wspólnych dla wielu oskarżonych celowym jest jednoczesne odniesienie się do nich i zweryfikowanie trafności dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów i prawidłowości ustaleń faktycznych w kontekście wszystkich podnoszonych przez apelujących zarzutów. Wydaje się to tym bardziej uzasadnione, że zarzuty apelujących w znacznej mierze pokrywają się. Powtarzanie tej samej argumentacji, przy odnoszeniu się do kolejnych apelacji, nie służyłoby przejrzystości motywów rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego. Z uwagi na przedmiotową i podmiotową łączność czynów oskarżonych argumenty podnoszone w niektórych apelacjach mogą przecież znaczenie dla sytuacji pozostałych oskarżonych.

Rozpoczynając od kwestii natury procesowej, zauważyć trzeba, iż skarżący nie podnoszą tego rodzaju zarzutów, których uwzględnienie musiałoby skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku bez wdawania się w jego merytoryczną ocenę. Również Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się uchybień, które przemawiałyby za uchyleniem zaskarżonego wyroku niezależnie od granic i kierunku zaskarżenia.

Wobec tego, że lektura większości apelacji obrońców oskarżonych pozwala stwierdzić, że apelujący najczęściej powołują się na obrazę przepisów art. 4 5, 7, 410 i 424 k.p.k. przedstawienie stanowiska Sądu odwoławczego wymaga kilku uwag ogólnych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do sformułowanego w apelacjach wszystkich obrońców zarzutu obrazę przepisu art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć trzeba, że w myśl powszechnego w orzecznictwie rozumienia zasady *in dubio pro reo*, do jej naruszenia dochodzi wówczas, gdy sąd mimo powziętych wątpliwości co do stanu faktycznego, przyjmuje wersję niekorzystną dla oskarżonego (por. post SN z 10 października 2010 r., V K.K. 61/12, LEX nr 1228657). W niniejszej sprawie sytuacja taka nie zachodzi. Apelujący podnosząc zarzut obrazę tego przepisu czynią to w sposób zupełnie dowolny i gołosłowny, nie starając się nawet wykazać, które to niedające się usunąć wątpliwości Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonych.

Co się tyczy podnoszonego w apelacjach obrońców oskarżonego R.F.i K. K. zarzutu obrazę przepisu art. 4 k.p.k. zaznaczyć należy, iż zgodnie z powszechnie akceptowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych poglądem (por. post. SN z 3 kwietnia 2012 r., VKK 338/11), powoływanie się na obrazę przepisu art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej. Wyrażona w tym przepisie zasada obiektywizmu stanowi ogólną dyrektywę postępowania. Jej naruszenie wymaga wykazania obrazę konkretnych przepisów procedury, co dowodziłoby prowadzenia postępowania w sposób sprzeczny z naczelnymi zasadami procesu karnego. To samo dotyczy wyrażonej w art. 5 § 1 k.p.k. zasady domniemania niewinności oraz dyrektywy z art. 2 § 2 k.p.k. Obrazę tego przepisu zarzucono w apelacjach obrońców oskarżonego S. B. i R. D..

Oceniając zasadność podnoszonego w apelacjach obrońców oskarżonych M. O., K. K., R. F. i R. D. zarzutu obrazę przepisu art. 424 k.p.k. (Wydaje się oczywistym, że w taki właśnie sposób należy traktować stwierdzenie obrońcy K. K. o zaskarżeniu na podstawie art. 425 § 2 k.p.k. uzasadnienia wyroku. W sytuacji gdy apelujący neguje ustalenia faktyczne, to nie jest możliwym skazanie uzasadnienia w części dotyczącej tych ustaleń w trybie art. 425 § 2 k.p.k.),

podkreślić należy, iż uzasadnienie skarżonego wyroku nie jest obciążone tego rodzaju naruszeniem przepisu art. 424 k.p.k., które mogłoby stanowić skuteczną samoistną podstawę odwoławczą. Nie ulega wątpliwości, że z uwagi na podmiotową i przedmiotową złożoność sprawy przedstawienie pisemnych motywów wyroku w sposób czyniący zadość wymogom przepisu art. 424 k.p.k. nie było łatwe. Trudno byłoby nie zauważyć, że mimo znacznego nakładu pracy włożonego w sporządzenie uzasadnienia wyroku, wyrażającego się chociażby w jego obszerności, może ono budzić zastrzeżenia, co do zbyt syntetycznego ujęcia niektórych aspektów sprawy, nie pozwalającego uzyskać odpowiedzi na wszystkie pytania, jakie pojawiają się w związku z analizą poprawności przedstawionego w uzasadnieniu toku rozumowania Sądu pierwszej instancji. Nie dotyczy to oczywiście całości skarżonego wyroku, lecz tylko tych ustaleń, które Sąd pierwszej instancji musi poczynić na nowo.

Gdy zaś idzie o zarzut obrazy art. 7 k.p.k. podnoszony w apelacjach obrońców wszystkich oskarżonych, to bezwątpienia w zakresie okoliczności, które stanowiły powód uchylenia zaskarżonego wyroku trudno byłoby twierdzić, że jest on pozbawiony racji. Podkreślić jednak trzeba, że zarzutów apelujących nie uzupełnia argumentacja, która stanowiłaby przeciwwagę dla stanowiska Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej skazania za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., czy też ustaleń odnoszących się do podmiotowej strony przestępstw oskarżonych S. B., M. O., R. D..

Uchylenie wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonych S. B., M. O. i R. D..

Odnosząc się do apelacji obrońców oskarżonych kwestionujących wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie dotyczącym przestępstw prania brudnych pieniędzy, narażania Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego, zmiany przeznaczenia wyrobu akcyzowego oraz posługiwania się poświadczającymi nieprawdę i nierzetelnymi dokumentami stwierdzić, trzeba, że co do zasady wniesione środki odwoławcze nie są zasadne. Zauważyć trzeba, iż poza sformułowanymi w apelacji obrońcy oskarżonego S. B. zarzutami obrazy prawa procesowego dotyczącego braków postępowania dowodowego, istota zarzutów odwoławczych sformułowanych przez wszystkich skarżących sprowadza się przede wszystkim do negowania zamiaru oskarżonych i istnienia po ich stronie świadomości przestępczego charakteru ich zachowań. Zarzuty te są chybione.

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego S. B. realia niniejszej sprawy nie obligowały Sądu pierwszej instancji do powołania biegłych z zakresu: rachunkowości finansów, podatków, analiz finansowych, jakości paliw. Wobec tego, że apelujący nie rozwinął w uzasadnieniu apelacji tej części zarzutów, trudno jest szerzej odnosić się do tej kwestii. Wydaje się jednak, że oczekiwanie skarżącego na zwrócenie się do bliżej nieokreślonego zagranicznego laboratorium chemicznego nie jest uzasadnione jakimikolwiek realnymi potrzebami niniejszej sprawy.

Ogólnikowość zarzutów (np. zarzut niepowołania biegłego z zakresu analiz finansowych) zdaje się wskazywać, że sam apelujący ma problemy z określeniem i sprecyzowaniem istotnych dla sprawy okoliczności, których rozstrzygnięcie wymagałoby wiadomości specjalnych. Zapomina też skarżący, że powoływanie się na obrazę prawa procesowego wymaga wykazania, że wytykane Sądowi naruszenie prawa mogło mieć wpływ na treść skarżonego wyroku, czego apelujący nie czyni.

Co zaś się tyczy zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie strony podmiotowej czynów oskarżonych, to w świetle ich treści i sposobu uzasadnienia, jawią się one jako zupełnie gołosłowne. Apelujący nie wykazują bowiem, jakich to uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd Okręgowy oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Ponadto wymowa całokształtu ustalonych przez Sąd pierwszej instancji okoliczności działania oskarżonych jest tak jednoznaczna, że pozostając w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego trudno byłoby racjonalnie dowodzić ich nieświadomości.

W związku z podnoszonym min. w apelacji obrońcy oskarżonego S. B. wadliwym zastosowaniem przez Sąd Okręgowy przepisu art. 271 § 1 k.k. zamiast wypierającego go przepisu art. 62 § 2 k.k.s., stanowiącego *lex specialis* zaznaczyć trzeba, że Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd pierwszej instancji, stoi na powszechnym już w orzecznictwie stanowisku, które zostało wyrażone w uchwale 7 sędziów SN z dnia 24 stycznia 2013 r., I KZP 19/12 (OSNKW 2013/2/13). Rozstrzygając pojawiające się judykaturze rozbieżności, Sąd Najwyższy stwierdził, że reguły wyłączania wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu

czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s., co oznacza, iż reguły wyłączenia wielości ocen mogą służyć do redukcji kwalifikacji prawnej w ramach normatywnej analizy przeprowadzonej odrębnie dla poszczególnych deliktów (skarbowego i powszechnego) objętych tym zbiegiem, natomiast nie mają już zastosowania do obu kwalifikacji prawnych jako całości. Inaczej rzecz ujmując: reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s. Powyższe w konsekwencji oznacza, że wykluczone jest, aby przepis Kodeksu karnego skarbowego mógł wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji przepis Kodeksu karnego albo odwrotnie (por. post. SN z 24 stycznia 2014 r., I KZP 21/12, OSNKW 2013/2/14).

Gdy zaś idzie o eksponowany w apelacji obrońcy oskarżonego S.B. brak rozstrzygnięcia sądu administracyjnego w przedmiocie skarg oskarżonego dotyczących uszczupień podatkowych, przypomnieć należy, że zgodnie z zasadą określoną w art. 8 § 1 k.p.k. sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Przedmiotem ustaleń faktycznych w niniejszym postępowaniu nie było określenie wysokości zobowiązania podatkowego ale wysokości uszczuplenia kwoty pieniężnej z tytułu należności publicznoprawnej.

Powyższe nie zmienia jednak faktu, że skarżone orzeczenie jest obarczone wadami, których usunięcie wymagało uchylecia zaskarżonego wyroku zakresie czynów przypisanych oskarżonym: S.B. w pkt 1, 2, 3, M. O. w pkt 11 i 12, R. D. w pkt 21 i 22 oraz R. F. i K. K. w całości, a także P. M. w pkt 6, 7, 8 i Z. B. (1) w całości.

Wadliwość skarżonego wyroku dotyczy sposobu ustalania wielkości kwoty uszczuplonego podatku. Nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości, że dla odpowiedzialności za przestępstwo skarbowe z art. 54 k.k. okoliczność ta ma pierwszorzędne znaczenie. Co więcej w realiach niniejszej sprawy w zasadniczy sposób rzutuje ona również na zakres odpowiedzialności oskarżonych za przestępstwa prania brudnych pieniędzy, i przestępstwa przeciwko dokumentom.

Po pierwsze, uzasadnienie skarżonego wyroku nie wyjaśnia, dlaczego w opisie czynów przypisanych oskarżonym ujęto również faktury, które dotyczyły sprzedaży benzyny (w przypadku wykazów faktur wystawionych przez M.M. wyróżniają się one oznaczeniem towaru (...), (...), w przypadku faktur wystawionych przez Z. B. (1), nieustaloną osobę w imieniu I. S. brak tego elementu, a charakterystyczną cechą wyróżniającą faktury mające poświadczać sprzedaż benzyny jest wyższa cena – np. faktura nr (...) z dnia 27.02 2010 r.). Pomimo tego, że w stosunku do faktur dotyczących oleju napędowego, liczba faktur dotyczących benzyny jest nieporównywalnie mniejsza to nie sposób zupełnie zmarginalizować faktu wymienienia ich w opisach czynów oskarżonego i traktować go w kategoriach omyłki. W treści przestępstw przypisanych oskarżonym wyraźnie stwierdzono, że poświadczenie nieprawdy w fakturach VAT odnosiło się do sprzedaży oleju napędowego i benzyn, a ilości wykazywanej w fakturach benzyny są znaczące. Wystarczy stwierdzić, że samo zastawienie faktur wystawionych przez M. M. obejmuje 190 000 l benzyny.

Ustalenie, iż faktury poświadczające sprzedaż benzyny dotyczyły w rzeczywistość transakcji oleju opałowego jest o tyle niezrozumiałe, że trudno znaleźć racjonalne powody dla których oskarżeni, starający się przecież tworzyć pozory zgodności rzeczywistego stanu rzeczy z wytwarzaną dokumentacją i uniknąć ujawnienia nieprawidłowości pozwalających na zdemaskowanie przestępczego charakteru działalności związanej z odbarwianiem znaczonego oleju napędowego mieliby obrót paliwem sprzedawanym jako olej napędowy dokumentować fakturami dotyczącymi benzyny, a więc paliwa o zupełnie innych właściwościach.

Prawdą jest, że w toku przeprowadzonego postępowania ujawniono jedynie okoliczności związane z techniczną stroną przygotowywania paliwa sprzedawanego jako olej napędowy, ale fakt ten nie wyklucza przecież sam przez się możliwości prowadzenia przez uczestników tego procederu również obrotu benzyną. Przy analizie materiału dowodowego i dokonywaniu ustaleń faktycznych nie można pomijać tego, że jak wynika z akt sprawy, a szczególności zgromadzonej w nich dokumentacji firm prowadzonych przez S.B. oraz protokołów kontroli skarbowej, oskarżony zajmował się również obrotem benzyną, nabywaną również od dostawców niewymienianych w opisach przypisanych mu przestępstw, w tym od firmy (...) sp. z o.o., w stosunku do której kontrola skarbowa nie zgłaszała zastrzeżeń (protokoły kontroli podatkowej w firmach (...) E. M. B. i (...) S. B. k. 1771 - 1781). Zlecał też wykonanie badań

laboratoryjnych próbek benzyny (np. k. 7434 załączników). Z treści załączników do akt sprawy wynika też, iż sprzedaż benzyny nie jest dokumentowana wyłącznie samymi fakturami VAT. Wydanie benzyny, a nie oleju napędowego zostało wykazane także w dokumentach WZ (np. WZ nr 150/02 – k. 2957 – zał. 15c, WZ nr 32/09/09 – k. 3233 zał. 17c).

Po drugie, już sama treść opisów czynów oskarżonych budzi istotne wątpliwości co do prawidłowości określenia przedmiotu przypisanych oskarżonym przestępstw oraz ustalenia wielkości narażonej na uszczuplenie należności podatkowej, a tym samym kwoty korzyści pochodzących z przestępstwa.

Jak już stwierdzono wcześniej, odnosząc się do zarzutów obrońcy oskarżonego S. B. dotyczących braków dowodowych postępowania, realia niniejszej sprawy nie wskazują na to, aby prawidłowość jej rozstrzygnięcia wymagała posiłkowania się specjalistyczną wiedzą biegłych, zwłaszcza z zakresu rachunkowości i księgowości. Jest oczywistym, że wyliczenie kwoty uszczuplonego podatku, a także kwoty korzyści pochodzących z przestępstwa będzie pochodną danych zawartych w fakturach uznanych za nierzetelne i różnicy w podatku akcyzowym, jakim byłby obciążony nabywany przez oskarżonych olej napędowy, a tym obciążającym olej napędowy dla celów opałowych. Oszacowanie tej kwoty wymagało zatem przeprowadzenia zwykłych wyliczeń arytmetycznych, których stopień skomplikowania wyznaczany jest wyjątkowo dużą liczbą faktur. W tym kontekście lektura uzasadnienia skarżonego wyroku nie pozwala jednoznacznie stwierdzić, czy dokonanie ustaleń faktycznych w tym zakresie było autonomiczną czynnością Sądu, poprzedzoną należytą analizą i oceną materiału dowodowego, czy też bezkrytycznym powieleniem ustaleń oskarżyciela. Zauważyć trzeba, że brak konsekwencji i systematyki w konstruowaniu opisów czynów zarzucanych oskarżonym czyni je mało przejrzystymi. W jednych wykazach faktur wskazano ilość i rodzaj paliwa oraz jego wartość brutto, w innych zaś nie wskazano rodzaju (a niektóre dotyczą przecież benzyny) i ilości paliwa, podano natomiast wartość brutto i wyszczególniono podatek VAT. Przeprowadzona wrywkowo przez Sąd odwoławczy kontrola poprawności wyliczeń zamieszczonych w opisach czynów przypisanych oskarżonym podaje je w wątpliwość.

Wystarczy wskazać, że opisie przestępstwa przypisanego oskarżonemu S. B. w pkt 3 (P. M. w pkt 8, R. D. w pkt 21), powtórzono za aktem oskarżenia, że poświadczające nieprawdę faktury wystawione przez K. M. dla firmy (...) dotyczyły sprzedaży oleju napędowego o łącznej wartości 2 893 607, 04 zł, gdy tymczasem suma kwot podanych przy poszczególnych fakturach daje jedynie kwotę 2 389 624, 50, a więc niższą aż o 503 982, 54 zł.

Po trzecie, z uzasadnienia skarżonego wyroku wynika, że obliczając wysokość uszczuplonego podatku akcyzowego, a także wielkość środków pochodzących z korzyści związanych z nielegalnym obrotem paliwami i uchylania się od opodatkowania, Sąd kierował się zamieszonym na k. 5913 „szacunkowym wyliczeniem uszczuplenia w podatku akcyzowym” - zestawieniem przekazanym przez Zastępcę Naczelnika Urzędu Celnego w K. i mającym jak się wydaje wyłącznie „roboczy” charakter. Wyliczenie to przeprowadzono dla trzech możliwych stawek podatkowych, zależnych od zastosowania bądź to przepisu art. 89 ust 1 pkt 6 bądź art. 89 ust 1 pkt 14, bądź też art. 89 ust 4 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym. Choć Sąd pierwszej instancji nie uzasadnił szczegółowo wyboru stawki wykorzystanej do przeprowadzonych obliczeń, treść pisemnych motywów wyroku nie pozostawia wątpliwości, że była to stawka określona w przepisie art. 89 ust 4 pkt 1 powołanej ustawy.

Wobec tego, że wyrok Sądu pierwszej instancji, nie został zaskarżony w zakresie ustaleń faktycznych, będących wynikiem dokonanej przez ten Sąd korzystnej dla oskarżonych wykładni pojęcia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, kwestia ta pozostała poza zakresem rozważań Sądu odwoławczego. Podzielając jednak stanowisko prokuratora, wyrażone na rozprawie apelacyjnej, stwierdzić trzeba, że przyjęta przez Sąd Okręgowy metoda ustalania uszczuplonego podatku akcyzowego, a w dalszej konsekwencji przedmiotu przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. i wielkości uzyskanej korzyści majątkowej, mogącej podlegać przypadkowi była błędna. Jest to szczególnie widoczne na płaszczyźnie odpowiedzialności za przestępstwo „prania brudnych pieniędzy”. Nie ulega przecież wątpliwości, że istotą przestępczego procederu była sprzedaż jako oleju napędowego obciążonego stawka akcyzy – 1048 zł/1000 l., paliwa obciążonego w rzeczywistości niższą stawką tego podatku. Wynikająca stąd różnica określała również z jednej strony rozmiar uszczuplonego podatku, a z drugiej rzeczywistą korzyść jaką oskarżeni mogli uzyskać z popełnionych przestępstw. Dlatego też wadliwym jest wyliczenie tych kwot w oparciu o stawkę 1 822 zł/1000 litrów, określoną w art. 89 ust 4 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym. Stawka wskazana

w tym przepisie ma charakter sanacyjny, przewidujący naliczenie wyższej akcyzy w przypadku naruszenia przepisów ustawy, a to użycia wyrobów, o których mowa w ust. 1 pkt 9, 10 i pkt 15 lit. a do napędu silników spalinowych, użycia ich, gdy nie spełniają warunków określonych w szczególnych przepisach w zakresie prawidłowego znakowania i barwienia, a także ich posiadania w zbiorniku podłączonym do odmierzacza paliw lub sprzedaży z takiego zbiornika (por. uzasadnienie projektu ustawy o podatku akcyzowym – nr druku 1083 Sejm RP VI kadencji – publ. LEX, gdzie stwierdzono, że proponowany przepis określa sankcyjne stawki akcyzy w przypadku niezgodnego z przeznaczeniem użycia olejów napędowych lub olejów opałowych przeznaczonych do celów opałowych, użycia ich, gdy nie spełniają warunków w zakresie prawidłowego znakowania i barwienia, a także ich sprzedaży za pomocą odmierzaczy paliw ciekłych i ma na celu ograniczenie skali zjawisk patologicznych dotyczących nielegalnej produkcji i wprowadzania do obrotu nieopodatkowanych paliw silnikowych).

Wyznacznikiem wysokości należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie jest wysokość tego podatku, który oskarżony odprowadziłby do Skarbu Państwa obracając olejem napędowym opodatkowanym akcyzą przewidzianą dla tego wyrobu akcyzowego, nie zaś wysokość podatku jaki ciążyłby na nim z racji naruszania zasad regulujących pobieranie podatku akcyzowego.

Wskazać tu można, iż w przyjmuje się, że nie stanowi korzyści majątkowej (za którą uznaje się kwotę pieniężną odpowiadającą zaległości podatkowej) sankcyjny podatek nieuiszczony przez zobowiązanego (por. P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks Krany Skarbowy. Komentarz LEX, Wolters Kluwer Wa-wa 2012, str. 508).

Zaznaczyć trzeba, że jeżeli działalność oskarżonych miała polegać na nabywaniu oleju napędowego przeznaczonego do celów opałowych, zabarwionego na czerwono i oznaczonego znacznikiem zgodnie z przepisami szczególnymi i sprzedawaniu go jako olej napędowy, to przy ustalaniu kwoty wyznaczającej wielość uszczuplonego podatku należałoby kwotę należnej akcyzy od oleju napędowego pomniejszyć o kwotę akcyzy od oleju napędowego przeznaczonego do celów opałowych, jeżeli została pobrana. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji nie dokonywał jednak ustaleń faktycznych. Co więcej zawarte w uzasadnieniu wyroku stwierdzenia mogą budzić wątpliwości co to prawidłowości tych ustaleń faktycznych, na których Sąd pierwszej instancji opierał swoje rozstrzygnięcie dotyczące uszczuplonego podatku. Nie tylko posługuje się przemiennie pojęciami oleju opałowego i oleju napędowego przeznaczonego do celów opałowych, które rozumieniu ustawy o podatku akcyzowym nie oznaczają przecież tego samego wyrobu akcyzowego ale też np. wyjaśniając na wstępie uzasadnienia modus operandi oskarżonych i wykorzystywaną w ich przestępczej działalności różnicę w stawkach akcyzy od oleju napędowego i oleju napędowego przeznaczonego do celów opałowych, stwierdza jednocześnie: „Od tak prowadzonej sprzedaży, w rzeczywistości wyrobu akcyzowego S. B. nie odprowadził podatku akcyzowego powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej w kwocie 18 128 808, 00 (sam olej opałowy nie był obciążony podatkiem akcyzowym, jednakże nie wolno było go używać jako oleju napędowego do silników) – str. 22 uzasadnienia.

Ustalenie powyższych kwestii jest również istotne z punktu widzenia apelacji prokuratora. Odnosząc się stawianego w niej zarzutu, zauważyć należy, że poglądy skarżącego, jak i stanowisko Sąd Okręgowy wyrażone w uzasadnieniu skarżonego wyroku nie są do końca słuszne.

Pomijając już to, że z uwagi na wskazane wcześniej zastrzeżenia co wielkości uszczuplonego podatku, wysokości korzyści osiągniętej z przestępstwa przez oskarżonego S.B. nie będzie wyznaczać kwota 18 128 808,00 zł, stwierdzić trzeba, iż zarówno argumentacja Sądu pierwszej instancji jak i prokuratora opiera się na złożeniach, które nie uwzględniają całokształtu regulacji dotyczących orzekania o przepadku.

Wypada tu zatem zauważyć, że:

- trudno zgodzić się z Sądem pierwszej instancji, iż w sytuacji oskarżonego S.B., rodzaj przypisanego mu przestępstwa skarbowego wyklucza możliwość orzeczenia środka karnego ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej, jaką osiągnął z popełnienia przestępstwa, skoro przepisy kodeksu karnego skarbowego nie ograniczają takiej możliwości do określonych przestępstw, tak jak ma to czynią w stosunku do orzeczenia przepadku przedmiotów. Zauważyć trzeba, że w przypadku oskarżonego przepis art. 33 § 1 k.k.s. nie był jedynym

przepisem regulujący orzekanie o przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa. S. B. został skazany za przestępstwo art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. co stanowiło podstawę obligatoryjnego orzeczenia o przepadku korzyści z tego przestępstwa,

- wbrew temu co można wywnioskować z treści uzasadnienia wyroku i apelacji, kwota podlegającej przepadkowi korzyści w trybie art. 33 § 1 k.k.s. nie musi odpowiadać kwocie uszczuplonego podatku. Nie można tu bowiem zapominać o dwóch istotnych zasadach. Po pierwsze, przepadek korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa lub ściągnięcia jej równowartości obejmuje tylko tę korzyść, którą oskarżony faktycznie osiągnął z popełnienia przestępstwa i która nie podlega przepadkowi przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1 lub 4 k.k.s. Już tylko z tego powodu, korzyści majątkowej podlegającej przepadkowi nie będzie generowało to paliwo, które zostało zabezpieczone na potrzeby niniejszego postępowania i które nie zostało sprzedane (co oczywistym, nie będzie ono również decydowało o kwocie uszczuplonego podatku akcyzowego). Po drugie, chybionymi są wywody apelującego, starającego się wykazać, że korzyścią majątkową podlegającą przepadkowi, jest korzyść zarówno dla siebie jak i dla innej osoby. Środek karny z art. 33 § 1 k.k.s. dotyczy wyłącznie tej korzyści, którą oskarżony osiągnął dla siebie. W pełni zachowuje tu aktualność pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2011 r., I KZP 16/11 (OSNKW 2011/12/107), a dotyczący tożsamego środka karnego orzecanego na podstawie przepisów kodeksu karnego. Wskazano w tym orzeczeniu, że określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przepadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych (por. też wyrok SA w Poznaniu z 22 grudnia 2014 r., II AKa 137/14, LEX nr 1602963).

Wobec tego, że zakres orzekania Sądu odwoławczego w niniejszym postępowaniu apelacyjnym był wyznaczony treścią zaskarżonego wyroku i wniesionymi apelacjami, Sąd Apelacyjny nie był władny do rozstrzygania kwestii związanych z przepadkiem przedmiotów, o którym orzeczono w postanowieniu Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 grudnia 2014 r., V K 253/11. Zasadnym wydaje się jednak przypomnieć, że ze względu na zakres uchylenia zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcie zawarte w tym postanowieniu, wydanym w trybie art. 420 §1 k.p.k., utraciło rację bytu.

Z uwagi na treść przepisu art. 15 § 2 k.k.s., odczytywanego łącznie z regulacjami dotyczącymi przepadku przedmiotów i korzyści majątkowej niepodlegającej przepadkowi przedmiotów, kwestie których dotyczyło wymienione postanowienie powinny znaleźć się w polu widzenia Sądu rozpoznającego ponownie sprawę.

Uchylenie wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonych P. M. i Z. B. (1).

Choć wyrok Sądu pierwszej instancji nie został zaskarżony w części dotyczącej oskarżonych P. M. i Z. B. (1), dyspozycja przepisu art. 435 k.p.k. obligowała Sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku również w odniesieniu do tych oskarżonych – w stosunku do Z. B. (1) w całości (pkt pkt 16,17, 18, 19, 20), zaś w stosunku do P. M. w części (pkt 6, 7, 8) i przekazania w tym zakresie sprawy oskarżonych do ponownego rozpoznania. P. M. przypisano popełnienie przestępstw z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., a także z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s, zaś Z. B. (1) skazano za przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a także z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Wobec tego, że ustalenia Sądu pierwszej instancji stanowiąc podstawę rozstrzygnięcia o wielkości środków będących przedmiotem przypisanego oskarżonym przestępstwa z art. 299 k.k., opierają się na tych samych założeniach co zakwestionowane ustalenia faktyczne dotyczące oskarżonego S. B., wyrok Sądu Okręgowego uznać należało również za wadliwy w stosunku do P. M. i Z. B. (1). Tak samo ocenić trzeba orzeczenie Sądu pierwszej instancji w części skazującej ich za zachowania związane z wystawianiem nierzetelnych, poświadczających nieprawdę faktur VAT. Przedmiotem przypisanych oskarżonym przestępstw są bowiem te same faktury, które są wymienione w opisie czynów oskarżonego S. B. i R. D..

Przedstawione wcześniej powody uchylenia wyroku w stosunku do tych oskarżonych, co do których wniesiono apelacje zachowują aktualność i ich powtarzanie byłoby tu zbędne. Podkreślić jedynie trzeba, że uwzględnienie tych okoliczności, które miały wpływ na uchylenie wyroku w stosunku do oskarżonych S. B., R. D. i M. O. może wpływać na ograniczenie odpowiedzialności P. M. i Z. B. (1), stąd też koniecznym stało się uchylenie wyroku również na ich korzyść, choć nie wnosili apelacji.

Wobec tego, iż brak było przesłanek, aby z urzędu, pomimo braku środka odwoławczego wzruszać zaskarżony wyrok w części skazującej P. M. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny, uchylając orzeczenie o karze łącznej, które stało się bezprzedmiotowe, zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 9 wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 30 kwietnia 2010r.

Mając w polu widzenia charakter przypisanego oskarżonemu przestępstwa, okoliczności jego działania i rolę jaką pełnił w zorganizowanej grupie przestępczej, a także jego warunki i właściwości osobiste, realizacja celów kary wobec oskarżonego nie uzasadniała warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej mu za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

Uchylenie wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonych R.F. i K. K. .

Odnosząc się do apelacji obrońców oskarżonych zauważyć trzeba na wstępie, że sytuacja R.F. i K. K. kształtuje się inaczej niż oskarżonych S. B., R. D. i M. O., choć i w przypadku R. F. zachowują aktualność wytyczne Sądu Apelacyjnego, co do ustalania wysokości kwoty środków pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego.

Z treści przypisanego oskarżonemu K. K. przestępstwa wynika, że przestępczość jego zachowania polegała na ułatwieniu R.F. popełnienia czynu zabronionego – poświadczania nieprawdy w wystawianych nierzetelnych fakturach VAT poprzez nabycie udziałów firmy (...) i zostanie jej prezesem.

Jest oczywistym, że w pewnych okolicznościach, tego rodzaju zachowanie może stanowić pomoc w popełnieniu przestępstwa. Rzecz jednak w tym, że stanowisko jakie zajął Sąd Okręgowy w uzasadnieniu skarżonego wyroku budzi poważne wątpliwości co do tego, czy takie okoliczności w przypadku K. K. zachodziły.

Po pierwsze, treść wyводу Sądu pierwszej instancji zdaje się wskazywać, iż uszło uwagi Sądu, że istota tej zjawiskowej formy przestępstwa, którą jest pomocnictwo, od strony podmiotowej, nie wyczerpuje się w zamiarze ułatwienia innej osobie jakiegoś, bliżej nieokreślonego przestępstwa, lecz konkretnego przestępstwa, wyznaczającego również granice odpowiedzialności pomocnika (por. wyrok SA w Katowicach z 9 stycznia 2014 r., II AKa 467/13, LEX nr 1415932).

Po wtóre, trudno bronić ustalenie Sądu Okręgowego, że K. K. działał z zamiarem ułatwienia R.F. popełnienia przestępstw przeciwko dokumentom i przestępstw skarbowych przed zarzutem dowolności, skoro nie zostało ono poprzedzone całościową analizą okoliczności zachowania oskarżonego. Jest to o tyle istotne, że okoliczności te odbiegają od okoliczności działania pozostałych oskarżonych.

Zaznaczyć trzeba, że wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji, dowodzenie zamiaru oskarżonego wyłącznie w oparciu o fakt firmowania swoją osobą działalności gospodarczej, prowadzonej faktycznie przez R. F. jest zbyt daleko idącym uproszczeniem.

Inaczej przecież niż w przypadku pozostałych oskarżonych pełniących rolę tzw. „słupów”, Sąd Okręgowy nie ustalił, aby K. K. podpisywał jakiegokolwiek faktury (a przynajmniej nie ujęto tego w opisie przypisanego oskarżonemu przestępstwa), dokonywał jakiegokolwiek operacji finansowych, czy też podejmował jakiegokolwiek inne czynności związane z obrotem odbarwionym olejem napędowym.

Uszła również uwagi Sądu Okręgowego potrzeba uwzględnienia tego, że jedyne czynności, jakie podejmował oskarżony K. K. miały miejsce w lutym 2008 r. (nabycie udziałów spółki, udzielenie prokury R. F.), zaś do przestępstwa

R. F., do popełnienia którego oskarżony miał mu udzielić pomocy, miało dojść dopiero w kwietniu 2009 r., a więc po upływie okresu 14 miesięcy. Już tylko ten fakt powoduje wątpliwości co do zamiaru oskarżonego, które są dodatkowo potęgowane chociażby takimi stwierdzeniami Sądu Okręgowego, jak to, że „K. K. nie był zorientowany w szczegółach mechanizmu leżącego u podstaw prowadzonej przez R. F. działalności gospodarczej”, „K. K. jedynie firmował swoim nazwiskiem władze spółki, jako jedyny jej prezes (i jednocześnie udziałowiec), gdy tym czasem wszystkie czynności w imieniu spółki wykonywał ustanowiony przez niego prokurent spółki”.

Mając powyższe na uwadze, otwartą wydaje się kwestia odpowiedzialności oskarżonego K. K.. Ostateczne rozstrzygnięcie jej na obecnym etapie postępowania byłoby jednak przedwczesne.

Skoro koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do R.F., trudno byłoby już teraz wykluczyć, że wyniki ponownie przeprowadzonego postępowania nie dostarczą argumentów potwierdzających słuszność stanowiska Sądu pierwszej instancji, tym bardziej, że ocena sprzecznych wyjaśnień R. F. i K. K. musi być prowadzona łącznie.

Ponadto wyjaśnienia wymaga brak spójności i precyzji w ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego. Przypisując oskarżonemu jedynie pomocnictwo polegające na nabyciu udziałów spółki (...), której został prezesem i stwierdzając w uzasadnieniu, że to R.F. wystawiał w imieniu firmy poświadczające nieprawdę i nierzetelne faktury VAT, Sąd jednocześnie podnosi, że oskarżony „godził się podpisywać przedkładane mu dokumenty i faktury VAT” .

Przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu ocena materiału dowodowego nie pozwala też na uznanie, że dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne dotyczące zachowania oskarżonego R. F. zostały oparte na wszechstronnej i wnikliwej analizie zgromadzonych dowodów.

Lektura motywów wyroku nie pozwala nie zauważyć, że przeprowadzona przez Sąd Okręgowy krytyczna ocena linii obrony oskarżonego dotknięta jest wewnętrzną sprzecznością.

Z jednej strony Sąd odmawia wiarygodności wyjaśnieniom R.F., twierdzącego, że organizacją sprzedaży paliwa A. L. zajął się na polecenie K. K. w zamian za otrzymywaną od niego prowizję w kwocie 1000 zł od 30 000 litrów paliwa, z drugiej zaś opiera się na tych wyjaśnieniach ustalając wysokość podlegających przepadkowi korzyści uzyskanych przez R. F. z przestępstwa.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wyjaśnia również, co stanowiło podstawę dowodową przyjęcia, że wszystkie faktury wymienione w opisach czynów przypisanych oskarżonemu poświadczały nieprawdę co do pochodzenia i rodzaju paliwa zbywanego firmom (...) i (...).

Nie ulega wątpliwości, że w przypadku tych faktur, które miały dotyczyć sprzedaży oleju napędowego w okresie od 31 lipca 2009 r. do 19 kwietnia 2010 r., a pochodzącego z firm: Agencja (...), ustalony przez Sąd fakt przestępczego wykorzystania tych podmiotów do wprowadzania do obrotu odbarwionego oleju napędowego wskazywał jednoznacznie na to, że oskarżony uwiarygodniał swoje działania poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT.

Sytuacja taka nie zachodzi jednak w przypadku faktur, które dokumentowały realizowane przez oskarżonego dostawy paliwa w okresie od 10 kwietnia 2009 r. do 16 lipca 2009 r. Ze znajdujących się w aktach (załącznik nr 39/L) faktur nr (...)– (...) wynika wyłącznie to, że sprzedawany olej napędowy pochodził od spółki (...). Pisemne motywy wyroku nie udzielają odpowiedzi na pytania – czy ustalono źródło pochodzenia tego paliwa, czy rzeczywiście był nie był to olej napędowy lecz opałowy, a jeżeli byłby to odbarwiony olej napędowy dla celów opałowych, to kto i gdzie go odbarwiał.

Wydaje się przecież, że sam fakt niemożności ustalenia pochodzenia paliwa określonego w fakturach jako olej napędowy nie jest wystarczający do przyjęcia, że paliwem tym był w rzeczywistości olej opałowy.

Rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego w zakresie dotyczącym skazania oskarżonych S.B., R. D. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

Apelacje obrońców oskarżonych w tym zakresie są bezzasadne.

Jak wynika z wywodów apelacji, skarżący upatrują wadliwości orzeczenia Sądu I instancji na dwóch płaszczyznach. Z jednej strony, kwestionując orzeczenie Sądu pierwszej instancji, podnoszą brak ustalenia, takich charakterystycznych cech zorganizowanej grupy przestępczej, jak: hierarchia i sposób podporządkowania, konsekwencje niewykonania polecenia, rola poszczególnych oskarżonych i ich podległość, z drugiej zaś powołują się na brak świadomości uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej. Argumenty te nie są trafne.

Zupełnie nieuprawnionym uproszczeniem jest redukcja pojęcia zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. do takiej formy organizowania przestępczości, która opiera się na zasadach właściwych dla formacji militarnych – sformalizowane przywództwo, hierarchiczne podporządkowanie, zarządzanie przez wydawane bezwzględnie wiążących podwładnego poleceń, sformalizowane zasady wymuszania posłuszeństwa i karania niesubordynacji. W zależności od specyfiki prowadzonej działalności przestępczej, uwarunkowań zewnętrznych oraz właściwości osobistych członków grupy przestępczej, sposoby nadawania grupie osób popełniających przestępstwa cech zorganizowania mogą być różne.

W języku polskim, „organizacja”, to grupa osób zjednoczonych wspólnym planem, programem działania, wspólnymi poglądami, zaś „zorganizować” oznacza – zaplanować coś i przeprowadzić jakieś działanie, stworzyć zespół do wspólnego działania, wprowadzić do czegoś ład (por. Słownik Języka Polskiego, Wydawnictwo Naukowe PWN, W-wa, wyd. IX, 1994, red. M. Szymczak, t. II, str. 540, t. III str. 1054 oraz Słownik Języka Polskiego, Wydawnictwa Naukowe PWN – Akademia Języka Polskiego, W-wa 2007). Takie zapatrywanie na pojęcie zorganizowanej grupy przestępczej znajduje również odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów powszechnych, które przyjmuje, że „brak kierownictwa grupy czy też brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo jej członków nie wyklucza możliwości uznania grupy za zorganizowaną, gdyż zorganizowanie, to nie tylko struktura "pionowa" z przywódcą kierującym działaniem, ale też "pozioma" ze stałym z reguły gronem uczestników koordynujących działania grupy według ustalonych reguł. Istotne jest, że grupa nie nawiązuje kontaktów dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada systematyczne ich popełnianie” (por wyrok SA w Szczecinie z dnia 13 lutego 2014 r., II Aka 5/14, LEX 1444876). Dla odpowiedzialności za udział w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy i znajomość wszystkich tworzących jej osób (wyrok SN z dnia 28 marca 2014 r., IIIKK 443/13, wyrok SA w Warszawie z dnia 18 czerwca 2014 r., II Aka 118/14, LEX nr 1500833).

Mając powyższe na uwadze, zgodzić się trzeba z Sądem Okręgowym, że swoim zachowaniem oskarżeni realizowali znamiona podmiotowe i przedmiotowe przestępstwa brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Gdy idzie o sam fakt istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i realizację przez oskarżonych przedmiotowych znamion przestępstwa brania w niej udziału, to w realiach niniejszej sprawy wydaje się to wręcz oczywistym. Nie ulega przecież jakiegokolwiek wątpliwości, że prowadzona przez oskarżonych działalność przestępcza wymagała wyjątkowo wysokiego stopnia zorganizowania, porównywalnego z funkcjonowaniem dobrze działającego dużego przedsiębiorstwa. Realizacja celów będących sensem istnienia grupy wymagała koordynacji działań wielu osób, tak jej członków, jak i osób spoza grupy, podejmowania wielu różnorodnych działań mających charakter czynności prawnych – zawieranie umów, organizowanie fikcyjnych podmiotów gospodarczych, wystawianie poświadczających nieprawdę dokumentów, poszukiwania odpowiednich osób pełniących rolę tzw. „firm słupów”, a także działań logistycznych pozwalających zakupiony na wybrzeżu olej napędowy dla celów opałowych przewozić do miejsca gdzie był składowany i odbarwiany, a następnie dostarczać go do odbiorców w różnych rejonach kraju.

Nie można w takiej sytuacji mówić wyłącznie o współsprawstwie, tym bardziej, że zamiarem oskarżonych nie było popełnienie pojedynczych przestępstw. Celem łączącym oskarżonych było prowadzenie stałej działalności przestępczej związanej z nielegalnym obrotem paliwem, zapewniającej im stałe źródło dochodu. Oskarżeni znali swoje role w prowadzonej przestępczej działalności, a z uwagi na jej specyfikę, sprawne i efektywne funkcjonowanie

grupy przestępczej, zapewniające członkom grupy dochody, odpowiadające ich pozycji, nie wymagało ani żadnego „scentralizowanego funduszu” ani tworzenia szczególnych zasad wymuszania posłuszeństwa. Wystarczający środek dyscyplinujący stanowiła możliwość utraty dochodów związanych z udziałem w obrocie odbarwionym olejem napędowym.

Jeżeli uwzględni się wyjątkowo jednoznaczną wymowę działań, w których uczestniczyli oskarżeni, to trudno w sposób racjonalny wykazywać, że oskarżeni nie mieli świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i nie akceptowali uczestnictwa w jej strukturach, tym bardziej, że oskarżony S. B. z racji prowadzonej działalności gospodarczej posiadał orientację w zasadach funkcjonowania rynku paliw. Podkreślić tu trzeba, iż w przypadku tego oskarżonego, ustalenie zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie opiera wyłącznie na wnioskowaniu z wymienionych wyżej okoliczności. Nie sposób też eliminować z całokształtu okoliczności świadczących dobitnie o świadomości oskarżonego tak znamiennych faktów jak pobieranie paliwa z tego samego miejsca pomimo zmieniających się podmiotów wystawiających faktury, systematyczne spotkania z P. M., przebieg spotkań ze Z. B. (1) czy I. S., dysponowanie popisanyymi in blanco dowodami WZ firm mających dostarczać paliwo, opisywane przez M. M. spotkania z oskarżonym w związku z dokonywanymi operacjami bankowymi, czy też przekazywanie mu gotówki ze środków wcześniej wpłacanych na rachunek firmy sprzedającej paliwo, czy też wskazywanego przez J. G. braku certyfikatów jakościowych dostarczanego paliwa oraz zlewania na polecenie oskarżonego paliwa do zbiorników nawet wtedy, gdy transportowi nie towarzyszyły żadne dokumenty (k. 1447).

Również w przypadku oskarżonego R. D., świadomość funkcjonowania w ramach zorganizowanej struktury, okoliczności towarzyszące wykonywanym przez niego czynnościom, a przede wszystkim wiedza o przyjmowanym i wydawanym rodzaju paliwa dowodzi dobitnie zamiaru popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k.

Nie znajdując podstaw do weryfikacji zaskarżonego wyroku w zakresie zasadności przypisania oskarżonym przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny nie doparzył się również przesłanek do kwestionowania wysokości kary wymierzonej oskarżonemu S. B. (1). Uwzględniając rolę oskarżonego, stanowiącą istotny wkład w funkcjonowanie grupy przestępczej, przyjąć trzeba, że wymierzona przez Sąd Okręgowy kara 2 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i jego zawinienia. Odnosząc się do argumentów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, zauważyć trzeba, że przy charakterze przestępstw zarzucanych oskarżonemu co najmniej niezrozumiałym jest odwoływanie się do jego „nienagannej postawy w życiu zawodowym”, jako okoliczności mającej przemawiać na jego korzyść. Podkreślić jednocześnie należy, że ani postawa oskarżonego w trakcie procesu ani „nienaganna postawa w życiu osobistym” nie mogą tak dalece determinować wymiaru kary, jak oczekiwaliby tego skarżący. Pozostawałoby to bowiem w sprzeczności z jej celami wychowawczymi i prewencyjnymi.

Innego spojrzenia na kwestie wymiaru kary wymaga sytuacja oskarżonego R. D.. Za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., Sąd pierwszej instancji wymierzył mu karę w tym samym rozmiarze, jak uczynił to w stosunku do oskarżonego S. B. (1) oraz P. M.. Tymczasem rola, jaką R. D. spełniał w grupie przestępczej, nie uzasadnia oceniania zachowania wszystkich oskarżonych tą samą miarą. Oskarżony był przecież „szeregowym” członkiem grupy, wypełniającym polecenia dotyczące zadań o charakterze „technicznym”. Znajduje to zresztą odzwierciedlenie w stanowisku Sądu Okręgowego, które zostało wyrażone w uzasadnieniu skarżonego wyroku. Stwierdzono w nim, że oskarżony przyczynił się tylko do możliwości popełnienia przestępstw pozostałych oskarżonych. Nie był ich sprawcą ani koordynatorem, stąd też społeczna szkodliwość jego czynów jest stosunkowo mniejsza i subsydiarna w stosunku do bezpośrednich sprawców i organizatorów procederu prowadzonego przez grupę.

Powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego, powinno mieć większy wpływ na wymiar kary wymierzonej R. D. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Dlatego też złagodzone orzeczoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 1 roku.

Mając w polu widzenia wymiar orzeczonej kary, warunki i właściwości osobiste oskarżonego, który nie był wcześniej karany, Sąd odwoławczy zawiesił mu warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

Utrzymanie wyroku w mocy w stosunku do oskarżonego M. O. w zakresie pkt 13 skarżonego wyroku.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. O. nie mogła skutkować ani postulowanym przez apelującego uniewinnieniem oskarżonego ani – inaczej niż w przypadku pozostałych oskarżonych – uchynieniem wyroku w części dotyczącej skazania tego oskarżonego za przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. W sytuacji M. O., faktury, które stanowią przedmiot przypisanego mu przestępstwa, dotyczą wyłącznie oleju napędowego. Stąd też nie zachodzą tu wątpliwości przemawiające za uchynieniem wyroku w stosunku do pozostałych oskarżonych. To samo dotyczy prawidłowości zawartych w opisie czynu oskarżonego zbiorczych zestawień tych faktur. Co zaś się tyczy zasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, to uznać je należy za bezzasadne.

Odnosząc się dodatkowo do omawianej już wcześniej kwestii obrazu przepisów art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., zauważyć można, że już tylko w kontekście stwierdzeń zawartych w apelacji, zarzuty skarżącego wydają się być gołosłownymi.

Zarzucając Sądowi pierwszej instancji przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i braki w sferze motywacyjnej skarżonego wyroku, apelujący sam przecież przyznał, że „Sąd I instancji w sposób wnikliwy ocenił wszystkie zgromadzone dowody i dał wyraz tej ocenie w pisemnych motywach orzeczenia” (str. 4 apelacji).

Wobec tego, że realizacja przez oskarżonego znamion przedmiotowych przypisanego mu przestępstwa nie jest kwestionowana w apelacji, istotą problemu odpowiedzialności oskarżonego jest ustalenie zamiaru jego działania.

Wbrew wywodom apelującego, przypisanie współoskarżonemu P. M. kierowania działaniami „werbowanych” przez siebie osób, które „słabo albo wcale nie orientowały się w prowadzeniu działalności gospodarczej”, w tym również oskarżonego M. O., nie wyklucza odpowiedzialności tego ostatniego. Dodać trzeba, że twierdzenia skarżącego o braku po stronie M. O. świadomości poświadczania nieprawdy nie są poparte, żadnymi okolicznościami, które w sposób racjonalny, zgodny z logiką pozwalałyby obalić wnioski, jakie wynikają z jednoznacznego obrazu działania oskarżonego.

Jeżeli nie jest kwestionowanym to, że oskarżony poświadczal nieprawdę, wystawiając nierzetelne faktury, to przy uwzględnieniu towarzyszących temu okoliczności, niepodobieństwem byłoby twierdzenie, że czynił to w przekonaniu o zgodności swoich zachowań z porządkiem prawnym. Posiadanie znajomości elementarnych zasad doświadczenia życiowego nie pozwala traktować inaczej wyjaśnień oskarżonego niż nieudolnej, oderwanej od rzeczywistości linii obrony. W sytuacji, gdy oskarżony nie uczestniczył w faktycznym powadzeniu żadnej działalności gospodarczej, nie widział żadnych realnych przejawów tej działalności, nie dysponował żadnymi środkami technicznymi do jej prowadzenia, nie posiadał żadnego doświadczenia zawodowego i kompetencji do kierowania przedsiębiorstwem, mającym się zajmować obrotem paliwami, a jego rola ograniczała się wyłącznie do ścisłego wykonywania poleceń innych, niepowiązanych formalnie ze spółką osób, nie sposób dowodzić, że M. O. nie miał świadomości przestępczości swojego zachowania i nie miał zamiaru popełnienia przypisanych mu przestępstw. Tym bardziej, że zachowania oskarżonego, polegające na samym tylko podpisywaniu faktur, przelewaniu środków, dokonywaniu przelewów i wypłat gotówkowych oraz przekazywaniu pobranych środków innym osobom są wyjątkowo wymownym przejawem prowadzenia przestępczej działalności. Co więcej, dobitnym wyrazem świadomości przestępczego charakteru prowadzonej przez oskarżonego działalności było wykorzystanie przez M. O. zaistniałej sytuacji do zabrania dla siebie kwoty 180 000 zł i ukrywania się, nie przed organami ścigania, lecz współuczestnikami przestępczego procederu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, w zakresie dotyczącym skazania za czyn przepisany oskarżonemu w pkt 13 wyroku, w tej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Dodać trzeba, że nie ujawniły się żadne okoliczności, które przemawiałyby za weryfikacją rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji o karze. Podlegająca wykonaniu kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu. Orzeczona grzywna uwęglenia ponadto wielkość uzyskanej korzyści majątkowej i możliwości majątkowe oskarżonego.

Wobec dezaktualizacji orzeczenia o karze łącznej, warunkowo zawieszono oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wymierzonej mu w pkt 13 wyroku.

Rozpoznając ponownie sprawę w zakresie, Sąd Okręgowy przeprowadzi postępowanie dowodowe, mając w polu widzenia uwagi wskazane powyżej. W zakresie tych dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, Sąd pierwszej instancji może poprzestać na ich ujawnieniu, co – pomimo obszerności materiału dowodowego – przy właściwej organizacji i koncentracji postępowania powinno umożliwić mu rozpoznanie sprawy w nieodległym terminie.